

ВѢСТНИКЪ НА ВТОРА АРМИЯ

Ръкописи и писма се изпращатъ чрезъ полковитѣ кореспонденти до Редакцията въ Щаба на 2. Армия.

СЪДЪРЖАНИЕ:

1. Трета бойна година.
2. На Царица Елеонора.
3. Професоръ Миленецъ. — Единъ споменъ за Н. В. Царицата.
4. Поручикъ Поповъ П. — Една наша побѣда въ въздуха. (Изъ живота на честитѣ). Подпол. Късевъ. — Чичовци.
5. Д-ръ Др. Гюргановъ. — Маларията.
6. Поручикъ Игнатиевъ Ал. К. — Спекулантътъ и войникътъ (Подл.).
7. Разни.

ТРЕТА БОЙНА ГОДИНА.

Вече четвърта година народитѣ мислятъ, а за България се започва третата бойна година. Дѣтъ години вѣляватъ български народъ неуморно работи надъ великото дѣло на своето обединение.

Нашитѣ непримирими врагове, бити по всички фронтае, още не искатъ да произнесатъ думата миръ и ние ще втѣпимъ въ трета военна година.

Съ гордостъ ние можемъ да поведнемъ на изминалитѣ години.

Прѣзъ първата година нашата армия сломи коварния западенъ съседъ. Тя разби и изтласка изъ Македония и дошлиятъ ѝ помощъ франци и англичани. По този начинъ ние стѣпихме здраво на южнитѣ граници на Македония съ непоколебима воля отъ тукъ да прѣговаряме за миръ.

Прѣзъ есенята на първата година нашата армия закръгли успѣхитѣ си на югъ, като се спусна въ долината на Струма и опрѣдѣлиха си на Бѣлото море.

Прѣзъ втората година нашитѣ съверенъ съседъ Ромъния се нахвърси въ войната противъ насъ.

Съ печуванъ геронзъмъ нашата армия удържа натискътъ на враговетѣ отъ югъ, а въ сѣщото врѣме нанасяше страшни удари на сѣверъ. Като лава потече тя прѣзъ Добруджа. Скоро заедно съ съюзницитѣ тя влѣзе побѣдителка въ Букурещъ и тамъ на самото мѣсто рвакъса желѣзния обръчъ, съ който враговетѣ обковаха Бълга-

рия, когато подписаха Букурещкия договоръ въ 1913 година. Тѣя армията достигна до сѣвернитѣ граници на Българското племе и остана тамъ до сега.

Слаби да нанесатъ такива удари, каквито ние съ съюзницитѣ нанасяме на всѣждѣ, нашитѣ неприятелѣ се надвѣватъ да ни източатъ съ гладъ и да ни заставятъ отъ умора да сложимъ оржжието, да се признаемъ побѣдени. Но прѣзъ втората година на войната въ нашето отечество се започна усилена дѣйностъ за организиране на стопанския животъ. Тази дѣйностъ даде скоро неочаквани резултати: сега прѣдъ прага на третата военна година нашитѣ тилъ е устроенъ тѣя, че убива всѣка надежда на неприятелитѣ да ни побѣдятъ чрезъ тила и съ умора.

Бити го всички посоки, нашитѣ врагове още не искатъ да признаятъ страшната за тѣхъ истина. Тѣ търсятъ срѣдства да попълнятъ оредѣлитѣ си сили, Америка и Гърция сѣ сега новитѣ струи на нашитѣ врагове. Какво ни очаква прочее прѣзъ третата военна година? Нашето отечество днесъ прѣдставлява една силна крѣпостъ. На крѣпостнитѣ стѣни стои непоколебимо желѣзно войнство, което не ще допустне на врага да тѣпче свещената българска земя.

Враговетѣ се мчатъ но ле могатъ да издебнатъ нашата будна страна. И никога не ще успѣятъ да сторятъ това. Може би тѣ скоро ще поискатъ миръ?

Ако ли не сторятъ това, може би защитницитѣ на крѣпостта ще се размърдатъ?.. Тогава пакъ страшната лава отъ българското войнство ще потече на югъ. И това ще бѣде вече послѣдния ударъ надъ нашитѣ врагове и печатъ за нашето обединение.

При започването на третата военна година ние сме пакъ готови за миръ и силни да продължимъ борбата!...

Дисциплината на нашата армия е свещенитѣ залогъ за величieto и прѣуспѣването на Роднитѣ ни.

На Царица Елеонора (СОНЕТЪ).

Спокойна, сърдечна, смирена!
Царице, Ти дойде у насъ,
Съ единичка въ душата си страсть:
Да бждешъ народу полезна.

Елмази купъ бѣха въ сърдце Ти,
Раздаде ги съ разостъ Ти тѣхъ!
Какъ бърса, Царице, видѣхъ
На бѣдни, сираци съзитѣ!

Спокойна, смирена, сърдечна!
Ти память остави си вѣчна,
Наравно съ безсмъртнитѣ днесъ!

Отдаде на служба народна,
Душа си богата, свободна —
Ти — гордостъ на трона и честь!

М.

Споменъ за Н. В. Царицата.

Г-нъ Професоръ Миленецъ, хигиенистъ-сѣвѣтникъ при 2. Армия ни рѣзка изъ своитѣ спомени за Н. В. покойната царица Елеонора:

Още отъ начало на влизането на България въ всесѣтската война Н. В. царица Елеонора полага не сравняеми и ненадмнѣеми грижи за всѣки боленъ и раненъ. Неизгладима остава въ памятьта ми трогателната картина, какъ Царицата въ начало на войната, слѣдъ пристигане на първитѣ ранени въ Софийскитѣ болници, отиваше отъ легло на легло, любезно разговаряше съ всѣки офицеръ и войникъ, утѣшаваше страждущитѣ, раздаваше имъ цигари и други малки подаръци и се сбогуваше съ тѣхъ, като имъ стискаше ръката.

Нейно Величество сѣщо проявяваше извънредно особенъ интересъ къмъ борбата и прѣдпазването на заразителнитѣ болести, които бѣха почти съвършено избѣгнати за българската армия прѣзъ тѣзи 2 години отъ войната. Тя познаваше важната роля, що играятъ тѣкои паразити при прѣдаването на опаснитѣ за армията инфекциозни болести и настояваше, поради това, при всичкитѣ прѣгледи на болницитѣ за най-голяма чистота на болнитѣ и на болничнитѣ помѣщения. Когато проникателното ѝ око откриеше нечистота, тя упрѣкваше видѣното съ строго изражение.

Сѣщо както Н. В. Царъ Фердинандъ, тя бѣше своевременно по-

знала, че българската армия се заплашваше отъ къмъ заражена Сърбия отъ една голѣма опасностъ въ лицето на прѣдаващия се чрезъ вѣшки петнистъ тифъ. Въ началото на м. ноември 1915. г., прѣди моето заминаване за 2. Армия, Нейно Величество особено настойчиво ми прѣпоръча прѣдпазителни мѣрки срѣщу прѣнасянето на заразата отъ петнистъ тифъ.

Тази възвишена жена мислѣше за всичко. Мислитѣ ѝ бѣха отправени къмъ всички български войници, на фронта и въ тила. Особено можаше да схвана отъ нейнитѣ думи, колко много се грижеше тя за сѣдбата на транспортитѣ — волски кола, които сѣ отъ такава грамадна важностъ за сражаващитѣ се войски. Не само, штоо неуморнитѣ бодри колари да получатъ прѣзъ студената зима топли дрехи и топла храна, но грижовната ѝ мисль бѣ насочена даже и къмъ въпрѣгателно-товарнитѣ животни: штоо и тѣ да получаватъ прѣзъ зимата на денъ по веднажъ ярма, освѣтъ тоза топли завивки и да се взематъ своевременно мѣрки за хѣри по етапнитѣ пѣтища.

Нека да спомена още, че Нейно Величество ми прѣдаде при трѣгането ми за фронта единъ голѣмъ сандѣкъ цигари за раздаване на болнитѣ и раненитѣ и ме помоли, да имъ прѣдамъ на всички нейнитѣ поздравии. Че тия поздравии и цигари прѣдизвикаха голѣма радостъ въ болничитѣ на 2. Армия въ Македония, не ще има нуждѣ да се споменава.

И ний, въ 2. българска армия, имаме всичкото основание и дългъ да си припомнимъ винаги съ благодарствено сърдце за майката на тази страна, загрижена дѣнь и нощъ надъ всѣко отъ дѣцата ѝ. Нейното име ще бѣде издѣлано и въ историята на 2. Армия съ неизличими букви.

РАЗНИ НОВИНИ.

Една 6 членна депутация отъ Радомирски граждани пристигна въ щаба, и замина съ файтони къмъ фронта, за да посѣти синоветѣ — български храбреди отъ този български край. Тя имъ носи мили подаръци отъ домашни и скѣпи думи отъ родното огнище.

За хубостъ се мисли само при добри врѣмена.

ИЗЪ ЖИВОТА НА ЧАСТИТЬ.

Една наша победа въ въздуха.

На 12 септември т. г. въ ранна утрината, когато яркитѣ лъчи на слънцето заливаха мътнитѣ води на тиха Струма и „Тахио“, два наши европлана се завиха надъ „Кара-Баиръ“ и минаха настрѣща по орфанскитѣ позиции на противника. Съ тѣхна помощъ, при направлявана артилерийската стрѣлаба, нашитѣ разрушиха и то съ три снаряда само единственна мостъ на англичанитѣ надъ рѣка Струма, които съединяваше тѣхното укрѣпление „Еникъя“, съ отгвднитѣ имъ позиции. Разсърдени отъ това, англичанитѣ откриха състрѣдотенъ артилерийскитѣ огънъ по аеропланитѣ, но тѣ нехвеха отъ това. Тогава отъ къмъ Стрвросъ се зададе единъ тѣхенъ фокеръ и се оплти къмъ нашитѣ два аероплана, отъ които една, скъщо бѣ фокеръ. Нашиятъ фокеръ съляло полетѣтъ напредъ за да срѣщне своя врагъ и надъ самитѣ води на Струма на повече отъ 1000 метра въ въздуха се почна борба — юнашка и страховита. Картечицитѣ на двата противника трагнаха зловѣщо въ унисонъ, до като нашиятъ съ голѣмо изкуство и въщина се понесе като стрѣла надолу — да даде видъ че е сразенъ и слѣдъ това още побърже се изкачи и се намѣри право задъ своя противникъ. Картечицата на нашия силно завана безъ она да може да бие нашия и слѣдъ това, въ единъ мигъ английския полетъ, олопявайки се, къмъ нашитѣ позиции, при обща и облекчителна радостъ на всички ни. На 500 метра отъ земята английския аеропланъ се обърна съ колелата нагорѣ, а безжизнения трупъ на авиатора полетѣ на страна къмъ черна топка. Така фонъ Яшеге свали своя 15 аеропланъ на южния фронтъ. Англичанитѣ прѣзъ цѣлия денъ се мжчиха да могатъ да прибератъ аероплана и авиатора, но не имъ се удаде. Опитаха се нѣколко души отъ тѣхъ да прѣплуватъ рѣката и се добератъ до нашия брѣгъ на Струма дѣто се бѣ забилъ тѣхниятъ фокеръ, но наши нѣколко шрапнела ги бързо върнаха назадъ. Прѣзъ ноцъта ние прибрахме както аероплана тѣй и трупа на авиатора, като послѣдния погребяхме както подобава. Англичанитѣ прѣзъ цѣлата ноцъ обстрѣлваха около мѣстото на падналия фокеръ, като мислѣха, че ние не ще можемъ да се приближимъ и приберемъ всичко. Но какво ли е било очудването имъ на заранъта когато мѣстото на катастрофата бѣ очистено.

Поручикъ П. Поповъ.

ЧИТОВЦИ.

Дѣца сме на Балкана
И негова сждба!
Духътъ ни ѣ урагана —
Свѣтовната борба!

Завие буря страшна
По неговия станъ,
Иль зимата ужасна —
Той гордъ е великанъ!

И крѣпнеме въ тжгата
На неговий животъ,
Растеме срѣдъ борбата
Подъ мрачни небосводъ!

Вилитъ борба свѣтовна
Въ чаровний ни Балканъ,
И славата вѣковна
Синя надъ наша бранъ!

Синя, възпѣва „чича“
И подвига великъ,
На вихръ че прилича
Борбата му — челикъ!
Подполковникъ Късовъ.

Когато не можешъ да разберешъ вѣноя чужда мисълъ, то все пакъ тя постига една цѣль: заставила те е да понаславишъ.

ИЗЪ ЧУЖДИЯ ПЕЧАТЪ.

Германскитѣ отговори на папската нота.

Отъ името на Кайзера германскитѣ канцлеръ отговори на папската нота отъ 28; въ нея се казва: Мирната борба на разнитѣ сили на свѣта би донела най-високото успѣхъ рѣшенъ ставане на най-благороднитѣ блага на човѣчеството. Едно сждбносно прѣплитане на събитията прѣзъ 1914. г. прѣкъсна този пъленъ съ надежди ходъ на развитието и прѣобърна Европа на една кървава драма. Оцѣнявайки значението на изявлениата на Негово Святѣйшество, императорското правителство не пропусна да проучи най-сериозно и най-свѣстпо съдържанието на прѣдложениата. Взетитѣ мѣрки за тѣсното сътрудничество на прѣдставителството на германския народъ при обсъждането и отговарянето на поставенитѣ въпроси свидѣтелствуватъ, колко му е присърдце, като се съгласуваатъ желаниата на Негово Святѣйшество и изявлениата за миръ на Райхстага отъ 19. юлий т. г., да се намѣри една удобна база за единъ справедливъ и траенъ миръ. Съ особени сикпатни императорското правителство поздравя и по-прѣдшнитѣ позиции за миръ, съ които Негово Святѣйшество по ясенъ начинъ изказа убѣждението, че за въ бждаще на мѣстото на материалната сила трѣбва да дойде правото. Скъщо и ние сме дълбоко убѣдени, че болното тѣло на човѣшкото общество може да се изцѣри само съ закрѣпването на моралната сила на правото. Слѣдъ това споредъ мнѣнието на Негово Святѣйшество ще послѣдва едновременното намаление на военнитѣ сили на всички държави и уреждането на единъ задължителенъ сждъ за интернационалнитѣ спорни въпроси. Ние сподѣляме схващането на Негово Святѣйшество, че извѣстни правила и гаранции за едновременното и взаимно ограничение на въоръженитието по сухо, по море и по въздуха, както и истинска свобода и общностъ на моретата сж въпроси, за чието разрѣшение трѣбва да се покаже новия духъ на бждещитѣ отношения на държавитѣ помежду

имъ. Слѣдъ това само по себе си ще дойде, щото появилитѣ се интернационални различия на мнѣниата да не се изравняватъ съ силата на оръжието, а съ интернационаленъ сждъ, чието значение за мира на нашето време е прѣдоставено на признание. Императорското правителство при това ще поддържа всяко прѣдложение, което може да се съгласува съ жизненитѣ интереси на Германия и германския народъ. Чрѣзъ своето географическо положение Германия е прѣдоставена на едно мирно съобщение съ своитѣ съсѣди и съ далечната чужбина. За това никой народъ нѣма повече отъ новане отъ германския да желае щото на мѣстото на общата ограда и борба да се яви примирителни братски духъ между народитѣ. Този народитѣ, ржководени отъ този духъ, за своето добро съзнаватъ, че е по-добъръ да се изтъка онова което ги свързва, а не онова, което ги дѣли, то тѣ ще успѣятъ да уредатъ и отдѣлнитѣ спорни въпроси, ще създадатъ на всѣки народъ необходимитѣ условия за сжществуване и съ това ще се направи невъможна подобна катастрофа, като настоящата. Само при тия условия може да се създаде траенъ миръ, който ще може да облики душевно пазителски народитѣ и да спомогне за почтотното экономично процъстване на човѣчеството. Това подновено и искрено убѣждение ни окуражава да вѣрваме, че и нашитѣ противници ще съгледатъ въ направеното отъ Негово Святѣйшество прѣдложение удобна база, да се пристъпи къмъ приготвянията на единъ бждещъ миръ.

Потопени параходи.

Въ Атлантическия океанъ сж потопени 20,000 бр. тона. Между потопенитѣ параходи се намиратъ 2 голѣми въоръжени параходи, както и единъ добръ натоваренъ транспортенъ параходъ, вѣроятно съ миничии. Всичкитѣ параходи бѣха строго охранявани.

Лѣтно врѣме се пита: „Собѣта хубава ли е,“ а зимасъ — „Топла ли е та.“

Поручикъ Ивнатиевъ Ал. К.

СПЕКУЛАНТЪТЪ И ВОЙНИКЪТЪ.

Спекулантътъ прѣдволиво спекулира на земята и умрѣ, както що умира всѣки смъртенъ, единъ денъ или една ноцъ. Хопъ — тропъ, и човѣкътъ на сдѣлнитѣ се намѣри въ задгробния миръ. — Тамъ той попадна въ една розова аляя, на която не се виждаше нито началото, нито краятъ. Напредъ и назадъ се простираше оживенъ загадъченъ пазаръ. Женитѣ и мжкетѣ въ това чаровно мѣсто надобдваха земнитѣ люде, ала не подхождаха на тѣхъ: забѣлѣзваше се особеностъ въ облѣклото имъ; имаха тържественъ видъ, но изглеждаха, като че ли сж окаменѣли, сждо такива, каквито сж човѣшкитѣ фигури въ музеитѣ и паноптикулитѣ, или както Ви се явяватъ на снъ.

Дразгавина царше въ дивната аляя, а надъ розитѣ се надвѣсваха облаци отъ флидери, теменуни

и акациевии цвѣтчета. Чудниятъ ансамблъ се допълваше отъ нѣжна, приятна музика, чиито тонове прозвучаваха въ широката, шумна аляя и караха да се мисли, като че ли милиони лски звѣнчета тайниственно придружаватъ странствуването на снъя по неговитѣ слѣди. Отъ двѣтъ страни на необикновено голѣмата върловица се низеха една до друга шатри отъ искрометна облачна материя. Прѣдъ хводовѣтъ на тѣзи страни хижки се движеха, погълнати отъ работа, нѣжни момински създания, съ бѣли крила на раменитѣ. Въ ржцѣтъ си тѣ държаха перушинни чистилки отъ луна свѣтлина, съ които избърсваха искрометнитѣ прѣдмети, сложени на сждове и плочки, съ блѣска на опала и цвѣта на маргарита. Множеството вълнообразно пѣлѣше напредъ.

Спекулантътъ се борѣше, за да

си пробие пътъ измежду навалицата, ала непрѣстанно биваше записканъ отъ нея. Той държеше грамадни торби въ ржцѣтъ, а на гърдитѣ и гърба му висѣха извѣрнати тежки чанти, всички пълни съ банкноти, златни, сребърни и никелови монети. Той се опита да се спре и да си поотдѣхне отъ тежкото врѣме, но единъ сърдитъ безпощаденъ стражаръ непрѣстанно го тласкаше все напредъ. И товаритѣ му, които не се отдѣяше отъ него, скопчваше безсилнитѣ му ржцѣ, караше да се прѣплитатъ отмалялитѣ му нозѣ. — „Носѣчъ! Носѣчъ!“ извика той съ слабъ, жаловитъ гласъ. А околвърстъ се усмихваха снажни носачи съ червени шапки, насѣдали между розитѣ.

Неочаквано срѣщу спекуланта пристжии единъ гордъ, смѣлъ и жизнерадостенъ войникъ, съ спрѣтанъ, чисто облѣкло, безъ оръжие, съ раница само на гърба.

— Ахъ, драги войниче! Добръ ми те видѣха очитѣ. Колко много се радвамъ! — подзе стариятъ спе-

кулантъ и се усмихна така, че се видѣха златнитѣ му зѣби.

— Сжкли гоиниче, помогни ми. Ще се сгромолясамъ подъ тежестъта на тия чанти. Всичкитѣ са пълни съ пѣри! Ако ми се притечешъ на помощъ ще ти дамъ една отъ тѣхъ!

Войникътъ поклати отрицателно глава, „Всѣкимъ неговото брѣме“, каза той съ благодетъ.

— Какво мѣкнишъ ти въ твоятъ раница? запита го слѣдъ това спекулантътъ.

— Всичко, каквото събрахъ прѣзъ врѣме дългата война: уморѣ, гладъ, студъ, жажда, въздишки, съзъли! . . .

— Тегне ли ти всичко това?

— О не, напротивъ: много леко ми е.

— Я чу, драги войниче! Ше откупя тогава раницата ти. Азъ купувамъ всичко каквото намѣря. Продавашъ я, нали? Колко искашъ за нея?

Войникътъ се усмихна, безъ да проговори нищо.

ПОЛОЖЕНИЕТО.

ВОЕННО

Фландрия. — Артилерийската продължава. Съследвайки отстъпващият ругъ Ливеновъ надолу, германци навсякъде сж стигнали до рѣ-Двина.

Галландски фронтъ. — Австро-ун-скитѣ войски съ съдѣйстви на артилерията сж отбили една силна неприятелска атака срѣщу позици-на Изонцо. Освѣнъ даденитѣ проваи загуби сж пльнени 4 офи-ри и повече отъ сто войника.

Македонски фронтъ. — Въ завоя на арна и на Добро Поле оживенъ ънь. Източно отъ Черна успѣшни ствства за наши разузнавателни ианди. Южно отъ с. Хума и юж-отъ Доиранъ доста оживенъ ар-иерийски огнь.

Единъ неприятелски параходъ отъ Франския заливъ е обстрѣлялъ безрезультатно нашитѣ позиции при устието на Струма.

Ровански фронтъ. — Една непри-ателска разузнавателна група се е опитала на лодки да доближи на-шия брѣгъ при Тулча, но е била прогонена съ огнь.

ПОЛИТИЧЕСКО.

Австрийскиятъ императоръ Карлъ е отговорилъ на папската нота. Въ отговора се казва:

Прѣговоритѣ между воюващитѣ бѣ трѣбвало и биха могли да дозе дѣятъ до едно споразумѣние. Въор-женията по сухо, по море и възду-ха биха могли да се ограничатъ, ка-то се дадатъ нужнитѣ гаранции, въ размѣри, които оставя да се опрѣд-лятъ. Моретата, принадлежащи по право на всички народи, биха могли да бждатъ освободени отъ владиче-ството или отъ надмощието на ед-нитъ за другитѣ, за да могатъ да се използватъ еднакво отъ всички. Проникнати отъ умиротворителното значение на прѣдложението отъ Ваше Светейшество срѣдство, меж-дународнитѣ спорове да се разрѣ-

шаватъ чрезъ задължителенъ арби-тражъ. Ние сме готови и по това прѣдложение да влѣземъ отъ все сърдце въ прѣговори. Ако се по-стигне съгласие между воюващитѣ, съ което да се осмъществи тази въз-вишена мисль и съ това да се да-датъ на Австро-Унгарската монар-хия гаранции за свободното ѣ раз-витието въ бждаще не ще бжде вече трудно и за другитѣ въпроси из-никнали между воюващитѣ да се намѣри едно задоволително разрѣ-шение въ духа на справедливостта и съ огледъ къмъ жизненитѣ инте-реси на двѣтъ страни. Ако народитѣ на земята настроени миролюбиво почнатъ прѣговори съгласно прѣд-ложението на Ваше Светейшество отъ тѣзи прѣговори би могълъ да изникне единъ траенъ миръ. Наро-дитѣ биха могли да добиятъ пълна свобода за мореплаване по всички морета. Биха се освободили отъ тежки материални тегами и за тѣхъ биха бликнали: нови дни, нови из-вори на благосъстояние.

Амстердампъ. — На „Централъ Нюсъ“ съобщаватъ отъ Петроградъ: Врѣ-менното правителство отиѣниъ за-повѣдъ за арестуването на гене-ралъ Калединъ. Депутатътъ Пуриш-ковичъ биде пуснатъ на свобода.

Лондонъ. — Агенцията „Райтеръ“ съобщава отъ Петроградъ. Рѣшено е генералъ Корниловъ да бжде из-правенъ прѣдъ воененъ съдъ. Въ скда по искането на съвѣта, ще участвуватъ и съдебни засѣдали. Правителството рѣши дѣлото да не се разгледа въ Петроградъ, а на фронта. Военниятъ министръ издаде заповѣдъ, споредъ която рускитѣ поданици отъ германски произходъ, които живѣятъ въ германскитѣ за-селници въ Русия, да могатъ да слѣд-ватъ военни курсове и да ставатъ офицери.

Стокхолмъ. — Споредъ „Рѣчь“, ге-нералъ Гурко се прѣдалъ на нач-алника на петропавловската кре-пость и билъ арестуванъ прѣдъ видъ на грозящата опасностъ за Петро-градъ. Министрътъ на финанситѣ рѣши да се прѣмѣсти въ Тамбовъ. Повечето отъ заводитѣ бидоха из-празнени. Бившиятъ депутатъ Ала-динъ който трѣбвало да влѣзе кето

членъ въ кабинета на Корнилова биде арестуванъ.

Петроградъ. — Финландскиятъ гене-ралъ губернаторъ подаде оставката си по здравословни причини. Бив-шиятъ подпрѣдседателъ на мини-стерскитѣ съвѣтъ г. Некрасовъ биде назначенъ за финландски генералъ губернаторъ.

Д-ръ Др. Гергановъ
Етапенъ лѣкаръ
2 Армия.

Маларията.

Казахме, че хининътъ е едно си-гурно срѣдство за лѣкуванито на маларията и едно цѣнно срѣдство за прѣдпазване отъ нея. И въ два-та случая, обаче, хининътъ трѣбва да се взема редовно, продължително и въ достатъчно голѣми дози. Наистина, почти винаги, особено при прѣвитъ заболявания, трѣската прѣ-става наскоро слѣдъ като се вземе хининъ, но ако вземането на хи-нинъ се прѣкрати, тя започва зно-во и тогава не спира така лесно и скоро. Прѣкъсне ли се пакъ хини-нътъ наскоро, трѣската се повръща отново. При всѣко повръщане, трѣската става по-мъчна за лѣку-ване, тъй че става нужда да се взематъ голѣми дози и много дъл-го врѣме, за да се прѣкрати трѣс-ката. Правило е, че колкото маларията е по-прѣсна толкова по-бър-зо и сигурно се лѣкува. Старитѣ за-пустнати маларични заболявания, които сж повторили и потретили, из-нуряватъ организмъ и се лѣкуватъ много мъчно. Пригълтанието пъкъ на хининъ за прѣдпазване отъ ма-ларията, ако гълтанието на хи-нинъ се прѣкъсне прѣждеврѣжено, маларията се явява много често, да-же ако не стане ново заразяване.

За да се разбере всичко това, не е мъчно.

Маларията се причинява отъ па-разити, малки живи тѣлца, които се намиратъ въ кръвата на болнитѣ или болѣдувалитѣ отъ малария. Тукъ се развиватъ и плодятъ. Разви-тието и плоденето на маларичнитѣ паразити причинява втрисанията — маларичното болѣдуване. При раз-

витието и плоденето си паразититѣ образуватъ два вида форми: един-тѣ се развиватъ и плодятъ въ кръва-та на болнитѣ и поддържатъ бол-лестъ, а другитѣ не могатъ да се развиятъ въ кръвата на болнитѣ а само въ тѣлото на комаритѣ. При ухапване на болни отъ комаритѣ, комаритѣ всмукватъ заедно съ кръвата и тия форми на маларичнитѣ паразити. Послѣднитѣ се развиватъ и плодятъ тогава въ тѣлото на заразени. Въ така комари, при което образуватъ отъ своя страна форми, които при ухапване на здрава хора проникватъ въ кръвата на здравитѣ и ги заразяватъ. Тия форми могатъ да се развиватъ пакъ въ кръвата на заразенитѣ хора и образуватъ наново два вида форми: едни, които се развиватъ и плодятъ въ кръвата на заразенитѣ и други, които се развиватъ само въ тѣлото на комаритѣ и т. н. По тоа начинъ — когато има болни отъ малария и комари, които прѣнасятъ маларичнитѣ паразити — отъ малария заболяватъ полека-лека всички чи-нове отъ една частъ. Това продъл-жава докато врѣмето позволява на комаритѣ да се развиватъ и плодятъ.

Съ настъпването на първитѣ студове комаритѣ не могатъ вече да се развиватъ и плодятъ, нито да прѣхвъркватъ, хелятъ и заразяватъ. Затова съ настъпването из студено-то врѣме маларичнитѣ заболявания започватъ да намаляватъ, а прѣзъ зимата ставатъ много рѣдки — болѣ-дуватъ, обикновено, само ония, кои-то сж заболѣли прѣзъ лѣтото и есенята и не сж оздравѣли, защо-то не сж лѣкувани достатъчно. Прѣзъ зимата, брѣгодарение на това, че нѣма комари, които да прѣнасятъ заразата (паразититѣ) на маларията, нови заразявания и заболявания нѣма. Отъ друга страна, обаче, не всички отъ заболѣлитѣ и нелѣкува-ни или недостатъчно лѣкувани бо-лѣдуватъ прѣзъ зимата. Наолѣки даже — болѣдуватъ само една много малка частъ. Това показва, че за продължава маларичното заболява-не не стига едно или само нѣколко ухапвания отъ заразени комари, а ухапванията и заразяванията трѣба да продължаватъ. Това послѣдното е много важно за насъ, защото то ни дава да разберемъ значението на хинина като лѣчено и прѣдпа-зително срѣдство.

— О Боже мой! Та нали вси-чки тѣзи пари азъ натрупахъ прѣзъ войната! — тжжно подзе спеку-лантътъ.

— Съ кого се бори тогава? за-пита го войникътъ.

— Съ купувачи, посрѣдници, производители. А още и съ много влиятелни партизани. Купувахъ брашно, сланина, кожи, вълна, за-харъ, овесъ, мляко — въобще все-ничко, каквото намѣрѣхъ. На купе-ното повишавахъ цѣната и го про-давахъ послѣ скъпо и прѣскъпо, главно на бѣднитѣ сѣмейства, отъ които баща, братъ и синъ се бо-рѣха люто съ враговетѣ народни... Увеличавахъ цѣнитѣ, безъ ни най-малко да ме смущаватъ воплитѣ на вдоящитѣ и писъцитѣ на осир-отѣлитѣ дѣца.

— И защо въръшеше всичко това?
— Защо ли? съ изпулени отъ изненада очи запита спекулантътъ. И като посочи съ погледъ грама-нитѣ торби и поклати тежкитѣ чанти, рече: Е затова на! За тѣзи пари! За тѣзи пари!

Но веднага слѣдъ това потъна въ дълбоки мисли; и отъ челото му прокапаха едри капки потъ. Скоро, обаче, той се съвзе, като че ли пробудилъ се отъ дълбокъ сънь, огледа се плахо-плахо нао-коло и при вида на близката ша-тра, извика:

— Какво се продава тукъ? Що е това въ искрометнитѣ чаши? Крилатата продавачка започна бързо да изрежда: „добъръ вкусъ, благоухание, спокойствие, миръ, сълзи и цѣлувки, добро настро-ение и щастие. Избери си, каквото отъ всичко това пожелаешъ...“

— Малко спокойствие... На мене мъничко спокойствие... съ стенание пробѣбра спекулантътъ.
— Колко обичашъ? запита го дѣвойката — цѣната на една за-доволителна доза спокойствие е облекчаване стотина скърби на ближнитѣ.
— Та азъ никога въ живота си не съмъ се вглеждалъ въ скърби-тѣ на другитѣ.
— Срѣщу една миниатурна ча-

стица състрадание се добива за десетки години ненарушимъ миръ.

— Такова не съмъ ималъ къмъ никого прѣзъ цѣлия мой зеленъ животъ.

— Защо искате отъ менъ по-добни нѣща. Азъ донесохъ само пари. Имамъ само пари!

Нѣжното моминско създаи: е се изсмѣ иронично и запита странно: „Пари?“

— Пари, пари! — подзе спеку-лантътъ съ задавяне. Колко искашъ? Дѣвойката сѣ разгнѣви.

— Млякни и махни се оттукъ! каза тя. — Какво мислишъ ти за тѣзи магазини? Съ пари ли и тукъ искашъ да правишъ покупки? От-вратителни скъперники!

Спекулантътъ отчаянъ, наведе глава. „Какво мога да сторя сега съ моитѣ пари? Защо ги трупахъ? И защо съмъ ги помъкналъ съ себе си тукъ? — Слѣдъ това той се обърна къмъ войника и го запита: — Какъ ми, мило войниче, на тебъ услужватъ ли тукъ?“

— О, естествено и то винаги

съ рѣдка готовността и прѣголѣма любезността. Получавамъ всичко, шо уста и око пожелае: за една капка потъ — единъ изряденъ сѣнь прѣзъ нощта; за една сълза — толкова щастие, че нѣма дѣ да се побере отъ одного.

— Ахъ, ако бихъ знаелъ това! И на спекулантътъ се кжсаше сърд-цето отъ мъка и горестъ при ми-сълта за неговитѣ земни дѣяния.

— „Ахъ, ако ми бѣ известно всичко тона! Подобно нѣщо азъ никога не очаквахъ. Ужасно! Ужасно!“

— Ужасно ли? защо се громкиятъ гласъ на сърдития стражаръ. Не спирай се на път! Напрѣдъ!

Спекулантътъ продължи да се влачи съ грамадитѣ торби и теж-китѣ чанти, и, измъчванъ отъ дъл-бока скърбъ, говореше на себе си: „Ехъ, да бихъ могаль да прѣка-рамъ още единъ животъ на земята! Ахъ! Ахъ!“

Пжшкаше той и стѣнѣше, а стра-жарътъ продължаваше безспирно да го гласка напрѣдъ и напрѣдъ.

Слѣд ухапване отъ заразенъ комаръ въ кръвта ни влизатъ паразити на маларията. Тия паразити намиратъ въ кръвта ни стога да се развиватъ и плодятъ все повече и повече. Така, че слѣдъ 8-14 дена тѣ сж толкова наплодени, че започва да болѣваме. Когато се взема хининъ прѣдпазително, послѣдния задържа развитието и умъртава навѣзлите въ кръвта паразити и не имъ дава да се разплодятъ дотолкова за да прѣдизвикатъ заболяване. Но прѣдпазително взети хининъ никога не умъртава всички навѣзли въ кръвта паразити. Затова, ако се прѣкъсне вземането на хининъ, останалитъ още живи паразити започватъ да се развиватъ и плодятъ и заболяването настѣпва по-късно, даже ако не е послѣдвало ново заразяване съ паразити. Слѣдователно, веднажъ започнато прѣдпазително гълтане на хинина не трѣбва да се прѣкъсва. То трѣбва да продължава докато всички навѣзли въ кръвта паразити бждатъ умъртвени. Намѣрено е, че ако човѣкъ е заразенъ съ паразити, защото е билъ въ мѣста, дѣто има малария, за да бждатъ умъртвени всички паразити и да се прѣдварди отъ заболяване трѣбва да взема прѣдпазително хининъ още два мѣсеца слѣдъ като е напустилъ маларичното мѣсто или е избѣгната опасността отъ нови ухапвания, отъ заразени комари. Затова трѣбва да се гълта прѣдпазително хининъ още два мѣсеца слѣдъ изгубването на комаритъ — ще се рече, споредъ мѣстото, до края на н. ноември или даже декември.

При лѣкуването на маларията е сжщото. Ако заболяемъ отъ малария, това ще рече, че навѣзлитъ въ кръвта комари сж се развили и расплодили вече съвѣтъ много. Затова, за да се лѣкуваме трѣбва да вземаме голѣми дози и дълго време хининъ, за да можемъ да умъртвимъ наплоденитъ въ много голѣмо количество паразити. Това трѣбва да стане особено, ако сме заболѣли макаръ и да сме гълтали прѣдпазително хининъ, защото това показва, че хининитъ, който сме гълтали прѣдпазително, не само че не е можалъ да умъртви всички навѣзли въ кръвта ни паразити, но че тѣ, безъ да се гледа на глтаня хининъ, все пакъ сж се развили и наплодили доста много. Но само вземането хининъ въ по-вечето случаи не стига, за бързото и трайно излѣкуване. За да стане, то трѣбва болнитъ да се махнатъ отъ маларичното мѣсто, дѣто сж заболѣли, за да се запазятъ отъ нови ухапвания и заразявания, които, както казахме по-горѣ, могатъ да прѣчатъ на оздравяването.

Затова, веднажъ започнато прѣдпазително хининизиране не трѣбва да се прѣкъсва по-рано отъ два мѣсеца, а и лѣкуването трѣбва да продължава не по-малко отъ два мѣсеца слѣдъ загубването на трѣската, а най-добъръ и болѣдувалитъ веднажъ отъ малария да продължаватъ да взематъ прѣдпазително хининъ и слѣдъ оздравяването си до настѣпването на студовѣт и изчезването на комаритъ.

Американска прѣцѣнна върху положението на Централнитъ сили.

Въ франция бѣ изпратена комисиия отъ американски офицери, която посетила фронта и доиститъ впечатления изложила въ единъ до-

Печатница на фонда 2. армия.

кладъ до военото министерство. Американскитъ офицери намиратъ германскитъ фронтъ за толкова добръ укрѣпенъ, че не могло и да се мисли за пробиването му, ако Америка не изпрати грамадни сили. Разнитъ съглашенски военочалници, на фронта откровено признавали прѣдъ американскитъ офицери, че съ наличнитъ сега сили германскитъ линии не могатъ да се пробиятъ. Независимо отъ това Германия се засилва все повече и повече и тя има надмощието въ въздуха. Съглашенскитъ военочалници нѣколко пѣти заявявали прѣдъ американскитъ офицери, че тѣ се надѣвали, какво Съединенитъ Щати ще изпратятъ по възможностъ по-голѣма помощ. Ако тази надежда не се сбдне, то бесполезно ще бжде да се правятъ нѣкакви илюзии върху изхода на войната. Отъ друга страна пъкъ американскитъ офицери били убѣдени, какво Германия не може да бжде сломена съ гладъ или пъкъ отъ вѣтрѣшни смутове.

Като коментира тия изявления, американския вѣстникъ „Ню-Йоркъ Американъ“ подчертава, че германцитъ сж несравнено по-добри майстори въ военнитъ операции и че съглашенieto е на пѣтъ да бжде бито, върѣпки подкрѣплат, която получава то отъ Америка, която му доставя храни, муниции и паракходи. До като не се пробие западния фронтъ, Германия не може да бжде побѣдена. А за да стане това нужно е Америка да изпрати военна най-малко 4 милиона войска, т. е. толкова, съ колкото резерви разполага Германия. Но за това, пъкъ ще бжде нужно поне 5-6 години. А въ това врѣме подводницитъ ще продължаватъ да вършатъ своята разрушителна работа, като унищожаватъ повече паракходи, отколкото се строятъ въ всичкитъ съглашенски държави. Възможността за военното поражение надъ централнитъ сили се поставя пакъ въ зависимостъ отъ въпроса, дали ще може да се намѣри срѣдство срѣщу подводницитъ. До сега такъво нѣма. Близкото бждеще ще ли го донесе?

НАРОДНО СТОПАНСТВО.

Въкъ „Военни извѣстия“ прѣпечатва извадки изъ бюлетина на Метеор. станция въ София.

Врѣмето навредъ е помагало за успѣшното привѣршване на зрѣшидбата; тя е останала да продължи главно въ планинскитъ мѣста и само тукъ-тамъ въ полето. — И сега чакъ при вършидбата се е установило, че на доста мѣста зърното на пшеницата и червенката е малко по-слабо, отколкото е очаквано; но изобщо все е по-пълно, по-тежко и дори по-чисто, отколкото миналата година. А количеството на есеннитъ и пролѣтни зърнени храни вкупомъ и изобщо за цѣлата страна, включително Добружа, Поморавия и Македония, едва ли не с по-голѣмо отъ ланшното.

Германскитъ панаиръ въ Лайпцигъ.

Както се знае, една отъ главнитъ причини за всесвѣтската война лежи на економическа почва. Противницитъ на Германия имаха за цѣлъ да унищожатъ влиянието на германската търговия и индустрия отъ всесвѣтския пазаръ. Политически и економически Германия трѣбваше да

да земе онова незначително мѣсто, което тя е имала прѣди 1871 г. (основаването на германската империя)

Единъ отъ най-важнитъ фактори, които помагала на Германия да земе първенствующе мѣсто на всесвѣтския пазаръ прѣди войната, бѣ Лайпцигскитъ панаиръ. Тукъ се стичаха търговци отъ цѣлия свѣтъ. Да се унищожитъ това стечение на заинтересовани и любовитни, бѣ главната цѣлъ на фабрикантитъ въ Англия и Франция. Тѣ устройваха собствени панаири, обаче Лайпцигскитъ въпрѣки това запази своята постоянна сила. Прѣзъ войната мислѣха, че ще могатъ най-сѣтнѣ да я унищожатъ. Но върѣпки всички мѣрки на изолиране, панаиритъ бѣ масово посѣтенъ, ако не отъ прѣдставители на неприятелскитъ воюващи държави, то толкова повече отъ неутралнитъ страни. Повече отъ 2540 фирми бѣха пратили своитъ образци и фабрични издѣлия. Лайпцигскитъ панаиръ е едно ново доказателство за економическата мощъ на съюзницата ни Германия.

Учете нѣмски.

1. Wo ist der Weg nach Kavala? (во ист дер вѣг нах Кавала) — Кждѣ е пътятъ за Кавала?
2. Ich sehe den Weg nach Kavala nicht. (их зѣе ден вѣг нах Кавала нихт) — Не виждамъ пътя за Кавала.
3. der Weg — пътъ (подлогие), den Weg — пътя (допълнение).
4. Frühling, Sommer, Herbst, Winter. (фрюлинг, зомѣр, херист, вѣнтер) — Пролѣтъ, лѣто, есень, зима.
5. lung gewohnt, alt getan. (юнг гевонт, алт гетан) — Каквото си постелишъ на младина, така ще легнешъ на старини.

СМѢХЪ.

- Той: Госпожице, позволете да Ви прѣдложа ржката си.
- Тя: Благодаря. Имамъ двѣ.
- Момченце, днесъ шъркельтъ ти донесе братче.
- Чакай да кажа това на мама.
- Тя: Ще ми останешъ ли вѣренъ?
- Съпругъ: О, жено моя! Пророкъ ли съмъ азъ?
- Баща: Хмъ, хмъ... Прѣзъ цѣлиятъ денъ ми е така, като да съмъ забравилъ нѣщо.
- Петърчо: Зная татко. Днесъ ти не си бѣхталъ мама.
- Елегантна дама: Имамъ разкошна порода свини.

— Селянинъ: Наистина, свинетѣ сж хубави, но милостивитъ госпожа е хиляди пѣти по-хубави.

- Драги, куражлия ли си.
- И то какъ я!
- Тогавя, заеми ми 50 лева!
- Тя: Кажете ми, наистина ли женитъ живѣятъ повече отъ мъжетѣ?
- Той: Да, но само вдовицитъ.

„Колко ще се натѣжа, като се събудя утрѣ“ казалъ единъ, като му съобщили, че баща му умрялъ.

Въпроси.

Какво върши войникъ, който седя? Кждѣ рѣкитъ нѣматъ никакъ вода? Кой човѣкъ е безъ глава въ дома си? Коя година трае само единъ денъ? Какво правятъ 12-тъхъ апостоли на небето? Кждѣ виното е най-вкусно? Какъ може да се носи вода въ рѣшето? Кой има 6 нозѣ, а ходи само на четире? На една стрѣла имало 9 врабчетъ. Нѣкой гръмва и унива единото. Коеко врабчето сж останали?

„Отговоритъ имъ ще дадемъ нѣния брой.“

Лоренцо.

Една похвална благотворителностъ.

Младшиятъ подофицеръ отъ 2-а Евакуционна разпрѣдѣлителна болница **Владимиръ Ив. Тошковъ**, по случай смъртта на баща си **Ив. Р. Тошковъ**, е подарилъ въспѣтвѣнецъ

ХИЛЯДА ЛЕВА НА ФОНДЪ ВТОРА АРМИЯ.

Комитетътъ на фондъ 2-а Армия, цѣльта на който е да улеснява лѣкуването на раненитъ и болни офицери, военни чиновници и войници отъ Българската армия, заболѣли прѣзъ и слѣдствие войната, благодарни най-сърдечно на дарителъ. Примѣръ достоенъ за подражане.

Вѣстникътъ на 2. Армия се изпраща на частитѣ и учрѣжденията отъ армията бесплатно. Частни лица и други учрѣждения могатъ да го получаватъ срѣщу доброволни пожертвования за „Фондъ 2. Армия.“

ВѢСТНИКЪ НА ВТОРА АРМИЯ

Ръкописи и писма се изпращатъ чрезъ полковитѣ кореспонденти до Редакцията въ Щаба на 2. Армия.

СЪДЪРЖАНИЕ:

1. Трета бойна година.
2. На Царица Елеонора.
3. Професоръ Мюленсъ.—Единъ споменъ за Н. В. Царицата.
4. Поручикъ Поповъ П.—Една наша победа въ въздуха. (Изъ живота на частитѣ). Подпол. Късовъ.—Чичовци.
5. Д-ръ Др. Гюргановъ.—Маларията.
6. Поручикъ Игнатиевъ Ал. Н.—Спекулантъ и войникътъ (Подл.).
7. Разни.

ТРЕТЯ БОЙНА ГОДИНА.

Вече четвърта година народитѣ воевать, а за България се започва третата бойна година. Да въ години видяватъ български народъ неуморно работи надъ великото дѣло на своето обединение.

Нашитѣ непримирими врагове, бити по всички фронтове, още не искатъ да произнесатъ думата миръ и ние ще вѣжпимъ въ трета военна година.

Съ гордостъ ние можемъ да похвалемъ на изминалитѣ години.

Прѣзъ първата година нашата армия сломи коварния западенъ съюзъ. Тя разби и изтласка изъ Македония и дошлиятъ на помощъ франци и англичани. По този начинъ ние стѣпихме здраво на южнитѣ граници на Македония съ непоколебима воля отъ тукъ да прѣговаряме за миръ.

Прѣзъ есенята на първата година нашата армия закрѣгли успѣхитѣ си на югъ, като се спусна въ долината на Струма и опрѣдѣлиха си на Бѣлото море.

Прѣзъ втората година нашиятъ съверенъ съюзъ Ромжия се намери въ войната противъ насъ. Съ нечуванъ героизмъ нашата армия удържа натискътъ на враговетѣ отъ югъ, а въ сѣщото врѣме наносеше страшни удари на сѣверъ. Като лава потече тя прѣзъ Добруджа. Скоро заедно съ съюзницитѣ тя влѣзе побѣдителка въ Букурещъ и тамъ на самото мѣсто разкъса желѣзния обръчъ, съ който враговетѣ обковаха Бълга-

рия, когато подписаха Букурещкия договоръ въ 1913 година. Тѣя армията достигна до сѣвернитѣ граници на Българското племе и остана тамъ до сега.

Слаби да нанесатъ такива удари, каквито ние съ съюзницитѣ наносиме на всѣкъдѣ, нашитѣ неприятели се надѣватъ да ни изтощатъ съ гладъ и да ни заставятъ отъ умора да сложимъ оржжието, да се признаемъ побѣдени. Но прѣзъ втората година на войната въ нашето отечество се започна усиlena дѣйностъ за организиране на стопанския животъ. Тази дѣйностъ даде скоро неочаквани резултати: сега прѣдъ прага на третата военна година нашиятъ тилъ е устроенъ тѣй, че убива всѣка надежда на неприятелитѣ да ни побѣдятъ чрезъ тила и съ умора.

Бити го всички посоки, нашитѣ врагове още не искатъ да признаятъ страшната за тѣхъ истина. Тѣ търсятъ срѣдства да попълнятъ оредѣлитѣ си сили. Америка и Гърция сѣ сега новитѣ струи на нашитѣ врагове. Какво ни очаква прочее прѣзъ третата военна година? Нашето отечество днесъ прѣдставява една силна крѣпостъ. На крѣпостнитѣ стѣни стои непоколебимо желѣзно войнство, което не ще допусне на врага да тѣлче свещената българска земя.

Враговетѣ се мчатъ но не могатъ да издебнатъ нашата будна страна. И никога не ще успѣятъ да сторятъ това. Може би тѣ скоро ще поискатъ миръ?

Ако ли не сторятъ това, може би защитницитѣ на крѣпостята ще се размърдатъ?.. Тогава пакъ страшната лава отъ българското войнство ще потече на югъ. И това ще бжде вече послѣдния уларъ надъ нашитѣ врагове и печатъ за нашето обединение.

При започването на третата военна година ние сме пакъ готови за миръ и силни да продължимъ борбата!..

Дисциплината на нашата армия е свещената залогъ за величieto и прѣуспѣхитѣ на Родината ни.

На Царица Елеонора

(СОНЕТЪ).

Спокойна, сърдечна, смирена!
Царице, Ти дойде у насъ,
Съ единичка въ душата си страсть:
Да бждешъ народу полезна.

Елмази купъ бѣха въ сърдце Ти,
Раздаде ги съ радостъ Ти тѣхъ!
Какъ бърса, Царице, видѣхъ
На бѣдни, сираци съзитѣ!

Спокойна, смирена, сърдечна!
Ти паметъ остави си вѣчна,
Наравно съ безсмъртнитѣ днесъ!

Отдаде на служба народна,
Душа си богата, свободна —
Ти — гордостъ на трона и честь!

М.

Споменъ за Н. В. Царицата.

Г-нъ Професоръ Мюленсъ, хигиенистъ съвѣтникъ при 2. Армия ни разказа изъ своитѣ спомени за Н. В. покойната царица Елеонора:

Още отъ начало на влизането на България въ всевътска война Н. В. царица Елеонора полагаше несорвняеми и ненадминуеми грижи за всѣки боленъ и раненъ. Неизгладима остава въ паметта ми трогателната картина, какъ Царицата въ начало на войната, слѣдъ пристигане на първитѣ ранени въ Софийскитѣ болници, отиваше отъ легло на легло, любезно разговаряше съ всѣки офицеръ и войникъ, утѣшаваше страждущитѣ, раздаваше имъ цигари и други малки подарѣци и се сбогуваше съ тѣхъ, като имъ стискаше ръката.

Нейно Величество сжщо проявяваше извънредно особень интересъ къмъ борбата и прѣдпазането на заразителнитѣ болести, които бѣха пѣти свършено избѣгнати за българската армия прѣзъ тѣзи 2 години отъ войната. Тя познаваше важната роля, що играятъ нѣкои паразити при прѣдаването на опаснитѣ за армията инфекциозни болести и настояваше, поради това, при всичкитѣ прѣгледи на болницитѣ за най-голяма чистота на болницитѣ и на болничнитѣ помѣщения. Когато проникателното ѣ око откриеше нечистота, тя упрѣкваше видѣното съ строго изражение.

Сжщо както Н. В. Царъ Фердинандъ, тя бѣше своевременно по-

знала, че българската армия се заплашваше отъ къмъ заразна Сърбия отъ една голѣма опасностъ въ лицето на прѣдаващия се чрезъ въшки петнистъ тифъ. Въ началото на м. ноември 1915 г., прѣди моето заминаване за 2. Армия, Нейно Величество особено настойчиво ми прѣпорѣча прѣдпазителни мѣрки срѣщу прѣнасането на заразата отъ петнистъ тифъ.

Тази възвишена жена мислеше за всичко. Мислитѣ ѣ бѣха отпразвени къмъ всички български войници, на фронта и въ тила. Особено можаше да схвана отъ нейнитѣ думи, колко много се грижеше тя за сѣбата на транспортитѣ — волски кола, които сж отъ такава грамадна важностъ за сражаващитѣ се войски. Не само, щото неуморнитѣ бодри колари да получатъ прѣзъ студената зима топли дрехи и топла храна, но гриковната ѣ мисль бѣ насочена даже и къмъ въпрѣгателно-товарнитѣ животни: щото и тѣ да получатъ прѣзъ зимата на день по веднажъ ярма, освѣнъ тоза топли завивки и да се взематъ своевременно мѣрки за яхъри по етапнитѣ пѣтища.

Нека да спомена още, че Нейно Величество ми прѣдаде при трѣгането ми за фронта единъ голѣмъ сандалъ цигари за раздаване на болнитѣ и раненитѣ и ме помоли, да имъ прѣдамъ на всички нейнитѣ поздравки. Че тия поздравки и цигари прѣдизвикаха голѣма радостъ въ болничнитѣ на 2. Армия въ Македония, не ще има нужда да се споменава.

И ний, въ 2. българска армия, имаме всичкото основание и дългъ да си припомниме винаги съ благодарствено сърдце за ѣйката на тази страна, загрижена день и ноць надъ всѣко отъ дѣцата ѣ. Нейното име ще бжде издѣлано и въ историята на 2. Армия съ неизличими букви.

РАЗНИ НОВИНИ.

Една 6 членна депутация отъ Радомирски граждани пристигна въ щаба, и замина съ фѣйтони къмъ фронта, за да посѣги синоветѣ — български храбреци отъ този български край. Тя имъ носи мили подарѣци отъ домашни и скѣпни думи отъ родното огнище.

За хубостъ се мисли само при добри врѣмена.

ВѢСТНИКЪ НА ВТОРА АРМИЯ

Ръкописи и писма се изпращатъ чрезъ полковитѣ кореспонденти до Редакцията въ Щаба на 2. Армия.

СЪДЪРЖАНИЕ:

Поручикъ Георгиевъ И. — Надежди на Америка.

Изд. — Прощалний зовъ на покойната ни Царица.

Изд. — На ловъ по Струма. (Изъ живота на частитѣ).

Изд. — Свадбата. (Подписникъ).

Изд. — Ръкописи.

Поручикъ Георгиевъ И.

Надежди на Америка.

Съгласението е въ сериозна фаза. Прѣдъ прага на четвъртата е, то търси активни въ миналото надежди въ бъдещето, за да направи продължаването на войната възможно.

Въ Русия борбата между генерал Корниловъ и Керенски издава борбата между двѣ противоположни течения по въпроситѣ за мира и мира. Въ Франция митеранската криза, която протече толкова усложнения, е прѣдизвикала все отъ надвисналия вѣсъ: „Quo vadis, „на къде идеме?“ и „какви ни сѣ шансовете за успѣхъ прѣзъ четвъртата година, следъ толкова горчиви разочарования прѣзъ изминалитѣ три, плашени съ толкова розови надежди години?“

Въ Италия, следъ проваляването на широко замислената офанзива на Изонцо, расте общественото недовѣрие прѣдъ прага на четвъртата година!

Съгласението политизи, ведно поволния печатъ се чудятъ, съ своето да отвлекатъ мисълта на дестинацията отъ перспективитѣ за излизане на миръ и да палнатъ въ обречението му надежда, че щаста 1918 г. е годината на лашенскитѣ побѣди.

Французитѣ говорятъ за Япония помощъ на источния боевъте, но сами не върватъ въ възможността Япония да отслаби своето, безъ надлежни компенсаци и безъ нужнитѣ гаранции, Америка съ своето милитаризи-

ране нѣма да натисне Япония до джъла по болния между тѣхъ въпросъ. А кой ще даде тия компенсаци и кой ще прѣдстави нужнитѣ на Япония гаранции, че Америка, която се гримира за европейския театръ, нѣма да играе ролята си на Азиатския?

Разбира се, че никой. Ето защо и смѣткитѣ за японска помощъ сѣ криви и сериознитѣ хора въ Съгласението едва ли ще се заблудятъ!

Остава една надежда — помощта отъ Америка.

Извѣстно е, че отвѣдокеанската република се готви трѣскаво за война. Уйлсонъ, нейния прѣдсѣдател, съ честитѣ си изявления, иде да покаже на свѣта, че Америка е мощенъ факторъ по въпроса за войната и мира. Неговиятъ отговоръ на папското прѣдложение за миръ недавно се счете като отговоръ на самото Съгласение.

Но въпросъ е — дали Уйлсонъ, прѣдсѣдателя на практичнитѣ япки, ще вкара и отслаби своята армия въ войната по европейскитѣ театри, само за да унищожи Германия! Тази цѣль е звѣрдъ малка!

Интереситѣ на Америка много по-се засѣгатъ отъ Англия и Япония, отколкото отъ Германия. Може би, даже, последната ще бжде полезна въ нѣкои отношения на Америка, когато ще се създаватъ бъдещитѣ съюзи. Тѣй че надали Уйлсонъ готви — мощна армия за дѣйствието въ Фландрия или Шампаня.

Много по-вѣроятно е, че тая армия се готви за „зелената маса“, за мирнитѣ прѣговори, гдѣто ще диктува най-силния! По отговора на Америка до Папата личи, че по схващането на Уйлсона момента на мирнитѣ прѣговори приближава.

Изглежда, че той ще настѣпи, когато американската военна мощъ дойде на зенитъ си и когато американския въпросъ въ Европа и Азия ще се сложи на безкръвно разрѣшение на „зелената маса“.

Ако е тѣй, надеждитѣ на американска помощъ, ще стоплятъ много малко сърдцѣ въ лагерата на Съгласението.

Изд.

Прощалний зовъ на покойната ни Царица.

Герои — борци, неуморни, горди, смѣли,
Синове достойни на България, мои мили чада!
Смъртта неумолима и надъ менъ крила разпери —
Моятъ часъ дойде. — Сбогомъ, прощайте за всегда.

Всрѣдъ вашитѣ изпитания, горчиви, тежки
Моятъ майчини обятия станаха непосилни;
Плачътъ на сироти и сирацитѣ клети
Срази прѣждеврѣмено въ менъ всички жизни.

Азъ умирамъ съ тѣжа дълбока, неутолима,
Че всрѣдъ ваштѣ страдания, мѣки, неволи,
Прѣди да се свършатъ бѣдствията неумолими,
Моето сърдце спира да чувства, риде и се моли.

Умирамъ съ тежка неизразима печаль,
Че не при всинца ви можахъ да се свърна,
Отъ майчина нѣжностъ да дамъ всѣки му дѣлъ,
Ахъ! Не всѣкиго можахъ състрадателно да прѣгърна,

Уви! Прѣдъ моятъ погледъ заледенъ, о, мили герои!
На вашитѣ подвизи дивний блѣсъкъ витай,
И умирамъ легко съ вѣрата дѣца мои,
Че вий ще изпълните дългътъ си до край!

Дерзайте бодро въ борбата неравна!
Ако паднете съ честь и гордостъ умрете!
Поклонъ прѣдъ вашата слава безсмъртна!
Прощавайте! България свето пазете!

Тамъ прѣдъ трона на свещенната обитель,
Колѣнопрѣклонно ще моля азъ Бога-Отець
Да прати скоро своя Ангелъ-Вѣстителъ
Вамъ миръ да дари и побѣденъ вѣнецъ!

ИЗЪ ЖИВОТА НА ЧАСТИТѢ.

На ловъ по Струма.

По брѣговетѣ на Долна Струма, дѣто фронта е по-спокоенъ, често ставатъ патрулни схватки, пълни съ приключения, — малки работи, но важни по своитѣ цѣнни резултати. Правятъ се разузнавания, изучавания на противника, операции отъ малкъ мащабъ, необходими, полезни и приятни. Войницитѣ гледатъ на тѣхъ като на дѣтнски игри, устроени за разалѣчение и забава, следъ уморителното бездѣйствие на деня, поради което се отзовзватъ охотнички на едро, и става причина да се комплектуватъ съвмѣстни патрули за ловъ. За подобенъ ловъ на хора благоприятува и самата природа, буйна и могъща, тайнсивна и непроходима: трѣви, бурени, клънини, диви лози, храсти и вѣковни явори изплитатъ огромни лабиринти, дѣто

сѣ възможни опасни нападения, смѣли приключения, засади и примки, ловъ на хора.

На ловъ се изпраща на 1-и септ. т. г. съвмѣстенъ патруль отъ 3-а, 5-а и 8-а роти, всичко 43 челоука съ 39 пушки и една картечница, подъ началството на фелдфебеля отъ 3-а рота Калчо Миховъ и помощницитѣ му, фелдфебелтъ отъ 5-а рота Илия Ганевъ и ст. подофицеръ отъ 8-а рота Василь Даскаловъ. Патрультъ трѣгна по срѣдъ нощъ изъ пѣтя за с. Ени-Махле при пълна мѣсечина и скоро изчезна въ тъмнината. Нощта бѣ тиха и спокойна, войницитѣ въ приятно настроение тихо продължаватъ своя пѣтя. Скоро мѣсецътъ зѣйде задъ Крушапланина и, когато бѣше тъмнина, патрультъ прѣмина селото и стига уреченото мѣсто, влѣво отъ селото, отвѣдъ окопитѣ и теленитѣ мрѣжи на противника. Малко отидохъ. Началницитѣ прѣватъ своитѣ наредби и заповѣди и частитѣ заематъ свои-

ВѢСТНИКЪ НА ВТОРА АРМИЯ

Ръкописи и писма се изпращатъ чрезъ полковитѣ кореспонденти до Редакцията въ Шаба на 2. Армия.

ПАНАХИДА ЗА НЕЙНО ВЕЛИЧЕСТВО ЦАРИЦА ЕЛЕОНОРА.

Народътъ чествува паметта своитѣ велики покойници, не могащо прѣзъ тѣхъ грѣе слънце на голѣми духовни съкровища: вяра, обичь, познание и вѣра; и туй само, че съ тѣхната паметъ се губятъ водачитѣ извѣстия, онѣзи, които знаятъ тъмни тайни на зло и свѣтлитѣ тайни на доброто. Спомена за тѣхната паметъ на упокоенитѣ въ смъртта души се чувствува още, да посочва на блещитѣ поколѣния мисълъ и цѣлта на всѣко човѣко съществуване, послѣдната задача на трудътъ отъ живитѣни въ радости и скърби дни.

Че дѣлото на което тѣ сѣ били работили и жреци е угодно Тогова, който ги е благословилъ въ живота, че истината, която сѣ проповѣдали и изпълнявали е благодеяние за всички, защото е плодъ на едно безпрѣдѣлно съчувствие на живота, и една свята любовъ на ближния.

Така съчувствие и тази любовъ на ближния и непрѣмливъ блѣтъ на свѣщенния човѣкъ, тѣхъ само глѣхатъ въковѣтъ. И врѣмето, което непрѣкъснато тече, ги оставя забутнати и ги приподписва.

Тяжко народу, хвърлилъ въ забвение и забравя имената на великодушнитѣ свои чедѣ! Трупъ прѣкъсатъ е той, изхабенъ въ пороци и безчестие; недостоеенъ е той да живѣе въ сѣмейството на другитѣ народи, нито му е прилика да очаква помощъ и подкрѣпа въ време на злочестина и ижка. Своята найвисоко призвание забравя въ народъ, бждещето си убива на него гори, а тѣже — не се бори, покаяна рѣка. За него не бива да има мѣсто на земята.

Врѣме се въ нашата народна паметъ, покрѣпъ много прѣкрасни легенди, легендата за една царица, която дойде отъ другадъ при насъ, нѣкъ мако въ срѣдата ни — по малко, отколкото е нужно да за-

обичашъ, — бѣ врѣдъ. Кждѣто имаше горчевина, сълзи и нищета; угѣшаваше, ободряваше, раздаваше съ щедра рѣка милость, подкрѣпа, душа...

Тяжнитѣ очи на несрѣтни сирачета проглеждаха ежъ очитѣ ѣ; строгото ѣ лице отразяваше сирѣбъта на живущитѣ въ неволя...

Тя дойде царица на едвѣмъ събудения отъ робството нашъ народъ и — не се затвори, отъ високо да го гледа: блѣлитѣ дрехи на милостивата самарянка жадуваше сърцето ѣ, проповѣдъта на Разпятаго галѣше слухътъ ѣ.

Кой знае: може би млченически Иисусовъ животъ да видѣтъ, подновенъ въ народа ни; може би, сжщата жертва за истина и за справедливостъ да позна тѣ въ неизброимитѣ усилия, които понесохме и понасяме отъ толкова години, та и до днесъ.

И тѣ се самопожертвува за нашето честито бждеще, стѣна тѣ изкупна жертва. Вѣрна на дългъ си и послушна на своята висока съвѣсть, тѣ остана на поста си и тамъ издѣхна, сжщо както храбритѣ синове на земята, която вѣчно ще благославя нейния и тѣхенъ подвигъ.

Покрай многото прѣкрасни легенди по насъ, всѣкога ще се разнася и мѣлви легендата за една царица, която дойде отъ другадъ, живѣе малко въ срѣдата ни — по малко, отколкото е нужно да заобичашъ — и умрѣ, като се прѣнесе въ жертва за нашето честито бждеще.

Помина се царица Елеонора. Току задъ самия фронтъ, въ малкото градче, завѣнна тежко и отмирено, ударъ подъ рѣ ударъ, черковна камбана.

Небето е чисто, като усмивката на дѣте и слънцето изгрява — високото свѣтло слънце раздава дѣрове.

По изметенитѣ улици наредко прѣмива вѣжко. Тяжко и самотно се отзоваватъ топчетѣ на кам-

банатъ и глѣхнатъ, като дълбока въздишка, далече изъ пожълтѣлото южно поле. Лъщѣ се въ краятъ на това поле голѣма, бисерна огърлица — водитѣ на Струма се отичатъ тамъ и прѣмалаяли отъ умора, бързватъ да починатъ въ скутитѣ на нашето Бѣло море.

Една тържествена замисленостъ се е настанила наврѣдъ, едно тихо и вдълбочено въ себе си мѣлчание лолѣе леки крила!

Подяема се, опечаленъ и скърбенъ, есенния день.

Извършва се панахида за великата покойница; послѣдния почитъ се отдава на царицата, която прѣживѣе още си въздигна паметникъ въ душата на цѣлъ народъ.

Вече горятъ кандилата въ старата, скупена черквица; тѣлпѣтъ се хора въ тѣсното ѣ дворче. Граждани и воени. Ни глѣчъ, нито говорѣе има — като да се извършва свещенодѣйствието.

Група офицери, насѣбрани около снажния, енергиченъ полковникъ Ц. — интендантъ на дивизия, слушатъ, какъ разправя той тихо и сдържано нѣщо.

Камбаната отпѣри послѣдния си ударъ, звукътъ отлетѣ, като подхвъркнала въ висинето птица и

угасна, разтопенъ въ море отъ кулнежъ по загубена надежда.

„Со святиги упокой!“... Свещеника възгласи заупокойна. Трогательнитѣ и пълни съ меланхолия гласове по нѣщо свидно, завинаги погубено, залѣха сводовѣтъ на църквицата. Десетки уста зашепнаха молитвата за всеопрощеното прѣдъ стѣпнитѣ на Бога-Отца.

„Припадемъ и поклонимся“... молѣше вѣрата на сбраното множество, и го приковываше на колѣнитѣ къмъ земята, на колѣнитѣ прѣдъ паметта на Опази, която отмина въ небеситѣ селения, като остави примѣръ отъ добродѣтеленъ и свѣтъ животъ.

И въ прѣклонението, на всички, въ смиренieto, съ което и бѣловласия полковникъ и офицери и граждани и войници, та и неврѣстни дѣца молѣха: Всевишняго да дари животъ вѣченъ „безъ печаль и въздѣхания“ на Нейната страдалческа, велика душа, се чуваше скръбъта на народа, който изпроваждаше тѣлпнитѣ и останки тамъ въ свещената родина: и Вѣчная паметъ и Царствие небесное Царици Елеонори!“

Свещ. Ев. Ц. Михалковъ.

Отговора на Негово Величество Царя на Българитѣ на папската нота за миръ.

Прѣсвѣтѣйший Отче,

Съ благоговѣние приехме посланието на Ваше Свѣтѣйшество, чрезъ което, вѣрни на възложената Ви отъ Спасителя мисия, каните водителитѣ на воюващитѣ народи да турятъ край на кръвопролитията и да възврънатъ на подложеного на тежки изпитания човѣчество добротѣнитѣ на мира.

Чувствайки дълбоко бащинската грижа, която е аджавала на Ваше Свѣтѣйшество тази нова постѣлка, пропита отъ милосърдие съ християнска любовъ, Ние съ синовна смиреностъ се аслушваме въ зова на Ваше Свѣтѣйшество за миръ и братство между народитѣ.

Призовани прѣди 30 години отъ Божието Провидѣние да направляваме сждбинитѣ на Българския народъ, Ние всѣкога сме имали прѣдъ видъ тежката отговорностъ, която въ тази

си задача носимъ прѣдъ Бога и прѣдъ хората, и единственото ни желание е било да дадемъ на България възможностъ да вързи спокойно по пѣтя на напредѣкъ, въ миръ и съгласие съ другитѣ народи.

Въ това съзнание на своя дълъ, Ние не сме изпушвали изъ прѣдъ видъ, нито едно отъ обстоятелствата, които биха могли да доведатъ по-скоро края на тази непозната до сега по своитѣ ужаси война. Водимо отъ сжщитѣ съображения, нашето правителство прѣзъ декември 1916. г., въ съгласие съ правителствата на съюзнитѣ намъ държави, отправи до воюващитѣ противъ насъ сили извѣстия и на Ваше Свѣтѣйшество позивъ за възстановяване на мирнитѣ международни отношения. Отъ тогава и до днесъ Ние и Нашето правителство, покрѣпъ грижитѣ си да осигуримъ обединение то на своя народъ, не сме се от-

и трети дотърчаха. Мокри, яля, тѣ се поуспокоиха и почнаха да ни разказватъ: „Качиха въ вода 24 души. Гърците бѣха в. Виѣсто къмъ брѣга, тѣ ни оаха къмъ срѣдата на залива. Мелките се наие на 200-300 крчки паракода. Познатиятъ Мица, па угитѣ почнаха да искатъ пари. те пари викаха тѣ, ще ви-уда.“ Милъ ни е живота, дали е, но отъ дѣ да ги вземемъ? аха ни още на позицията, и тѣ отъ гърба ни свалиха по. Какво да дадемъ! Дѣсчицата ѣното бѣ отворена. Водата бърочна да пълни лодката. Обезуа отъ ужасъ, почнахме да вида да пицимъ! Богъ и само Богъ ми чуе и да ни помогне! Лодсе обърна. Мнозина се скрива ѣки подъ нея, нѣкои се хвървъ вѣ страни, очаквайки смъртта ние, само ние тримата, усне да изплаваме, само ние се хемъ.“

васиха се още деветъ души. Иза още единъ часъ. Малка лодка ветяше фенерче шарѣше изва. Чуваще се вика: „Мицо, о.“ Лодката дойде и до насъ. нея седѣха трима. „Имате ли ени?“ — Да! десетъ, петнадесетъ повече, не знаемъ.

в другия день при хубаво врѣсички останали слѣзоха на пуния брѣгъ.

Слѣдъ три дена тихитѣ морски и изхвърлиха на брѣга единъ. Това бѣше първия трупъ. ициитѣ познаха Мицо, тѣхния атинъ. Той се удави прѣвъ, да другитѣ. Мицо донесе ограѣтѣ лири, наполеони и други и ги повърна на стопанитѣ

къ скоро Господъ наказвал

Цѣт.

Слѣдъ боя

ваа хървавия день, ой тржбата протржи ейний екъ замрѣ далеко, вика изъ хървави гърди... аять глухитѣ прѣстори, ѣта подкрадва се и стѣра леко...

мечъ Балкантѣ се чернѣй — дитѣ, намрѣшенъ и студентъ; сенъ въ тягостна забрава нува славни врѣмена, нува отиди, слѣнце, день стѣкашъ, тайни разгадава... стосватъ ношни птици мрака, ст стонъ на плачеще дѣте. ини, хѣлми, чуки сплѣтъ... орѣ, тамъ — незнайно дѣ, ада отровна се и пада, тана въ незнаенъ пѣтъ...

Сега почиватъ си борцитѣ, И съпъ сплуватъ, може би — Домашенъ кѣтъ и свойгъ мили... Въ тъматъ сгушеиъ постъ пѣкъ бди Оперилъ слухъ, съ тревожни взори Слѣди шумѣтъ, придържа сили. Оф. к-тъ Ленковъ.

ПОЛОЖЕНИЕТО.

ВОЕННО

Западенъ театръ. — Сражението въ Фландрия продължава. Неприятельтъ направилъ най-незначителни напръдвания. На много мѣста той биде отбитъ съ контра-атаки. Англичанитѣ сж хвърлили 12 дивизии безъ да могатъ да разколебаятъ отбраната. Мѣстността източнотъ отъ Ипернъ послѣдователно се обстрѣлва съ силенъ артилерийски огънь. Атакитѣ, които се прѣдприематъ чѣ тая мѣстность, сж отбити съ огънь и ржкопашни боеве.

Но останалитѣ фронтове нѣма промѣна.

ПОЛИТИЧЕСКО.

Стокхолмъ. — В-къ „Рѣчь“ съобщава, че въ рускитѣ правителствени кржгове владѣло голѣми песимизъмъ досежно положението на правителството, вслѣдствие засилаващото се влияние на болшевикитѣ, слѣдъ Корниловия бунтъ.

Споредъ извѣстия отъ Петроградъ, въ заседанието на делегатитѣ на всички комитети за продоволствието на Русия, прѣседателтъ заявилъ, че вслѣдствие лошата организация на продоволствието, Русия се намира прѣвъ пълна катастрофа и разгромъ.

Петроградъ — Въ заседанието на централния изпълнителенъ комитетъ на работнишкитѣ съѣти, военниятъ министъръ заяви: „Вчера ние получихме изрччни увѣрения, че английското и французското правителство нѣма да сключатъ сепаративенъ миръ“.

Петроградъ. — Министерството на външнитѣ работи съобщава: Разностраненитѣ напослѣдъкъ отъ вѣстницитѣ, въ разни страни, слухове, относящи се до прѣговоритѣ за миръ, инициативата за които прѣговори принадлежала на извѣсни сили, сж напълно невѣрни. Сжщо сж напълно безосновни и съобщенията отдващи особено значение на Берискъта конференция, която се свиква отъ „Сюза за осжществяване на траенъ миръ“ и съ който съюзъ, нито руското правителство, нито съ-

юзнитѣ правителства иматъ нѣщо общо.

Рижъ — Съобщаватъ, че на другия день слѣдъ получаването отговоритѣ на Централнитѣ сили, единъ висшъ чиновникъ въ Ветикана заявилъ прѣдъ едно видно лице отъ силитѣ на Съглашението, че слѣдъ като Германия е готова да се задѣлжи по двѣтъ главни условия: арбитрижния слѣдъ и безоружаването — би било лудостъ да се продължава войната.

Д-ръ Др. Гергановъ.

Тайнствената фигура.

(Стихотворение въ проза).

Прѣстанъ жестокия бой. Слѣнцето отдавна бѣше скрило послѣднитѣ си тъмносини лжчи. Мълчаливъ и тайственъ мракъ покриваше полето прорѣзано до кжсна вечеръ отъ свѣткавицитѣ и огласявано отъ бѣсния ревъ на орждиата.

Тяшина бѣше настѣпила по широкия фронтъ. Сънъ бѣше склопилъ клепкитѣ на морнитѣ герои. Само бодрни наблюдатели и будни патрули стѣрчеха като истукани или се мѣркаха бързо и прѣдпазливо низъ полето.

Мракътъ като че изведнѣжъ се сжсти още повече, тишината стана още по-дълбока.

И ето... Мѣсецътъ показа широкото си лице.

Кърваво и страшно бѣше то. Бързо изпѣлза той надъ хоризонтни висоти.

Огнено-кървавъ зракъ заля косо полето.

И все по-високо се издигаше мѣсецътъ... Отъ високо той хвърли тревоженъ взоръ надъ земата и изведнѣжъ... трепна и застана.

Неговитѣ лжчи озариха лицата на падналитѣ герои — неприбрани още слѣдъ днешния бой.

Лицето му, кърваво и страшно испързо, доби свѣтло-синковъ зракъ — изразитѣ му става мекъ и сжсредетеленъ.

Притихна и вечерникътъ, които доскоро шеташе между дълбокосплещитѣ, като галѣше вмѣсто майчина милувка застаналитѣ имъ лица.

Но... Зачува се леки стѣпки и тайнствената фигура заброди между падналитѣ.

Тя бѣше висока и мощна. Въ дѣснатъ ѣ ржка лѣщивше тежъкъ чиличенъ мечъ, по лѣсваия металъ на който играеше трепетно луннзта свѣтлина, а лѣвата ѣ ржка държе де прѣсенъ лавровъ вѣнецъ.

Мълчаливо се наведе тайнствената фигура надъ навѣки сплещитѣ и слѣдъ като цалуна кротко гордитѣ имъ чела овѣнча главитѣ имъ съ лаврови вѣнечъ.

Едри съзи полѣзлаха. Слѣдъ това величественъ и мощно се испрзми тайнствената фигура и съ тежки стѣпки закрачи кѣчъ потжналата въ тишина позиция.

Мелокоелимъ и страшна застана тя тамъ съ тежъкъ мечъ въ ржка и чиличенъ грѣвъ за да пази прѣдѣлитѣ на родната земя.

Облаци закриха свѣтлото лице на мѣсеца.

Настана мракъ. Далечъ грѣмъ се разнесе като плачевенъ стонъ.

Свѣткавици се крѣстосаха. И завая кротко и безгласно дѣждъ — далечни майчини съзи оросиха застиналитѣ лица на храбри синове.

А тайнствената фигура стоеше все тѣй непоколебима и страшна: България бѣше надъ саонитѣ дѣца!...

НАУЧНИ

Д-ръ Д. Т. Буралковъ
Дружиненъ лѣкаръ.

Смъртъ на мухитѣ!

Въ полка се появиа нѣколко случаи отъ гърводриискъ. Едини помислиха, че причината е водата. Но нашата вода е добра. Изслѣдвахме я химически и намѣрихме, че нѣма органически, гниещи вещества.

Други обвиниха храната. Безразборното ядене всѣкакви сурѣви зеленчуци (кравастиви, царевичи, пиперки, домати) и зелени плодове е причината на крѣводриискъ. Това е донѣждѣ право: тая груба храна, вземана изобилно, раздражва червата, прѣдизвиква катарално състояние, което може да дойде до отдѣляне на слизъ и крѣвъ. Ако ли пѣтъ зеленчука е стѣ градина, която се вади отъ рѣка, той е замърсенъ и по него може да има и зарзата на крѣводриискъ.

Трети намѣриха причината въ блатната треска, защото почти всички заболѣли отъ крѣводриискъ порано сж имали блатна треска и защото послѣдната болестъ въ нѣкои случаи силно разтроява храносмилателнитѣ органи.

Така е: неразумното глѣкане/стомаха съ каквото се случи и блатната треска ослабватъ стомаха и червата и спомагатъ да се появи крѣводриискъ. Но отъ гдѣ се взема зарзата?

За менъ е ясно, гдѣ е извора на зарзата и кой я прѣнася въ стомаха и червата на човѣка.

Всички болѣдували отъ крѣво-

Здравъ е нашия народъ, докторъ казвамъ азъ на седящия до менъ, умаящъ като самоваръ, полковникъ.

Гледамъ на войницитѣ — сжцимъ бронзи! Мого пекъ ги е пекълъ, го дѣждъ ги е плискалъ и глети — живота въ всичкитѣ имъ деня бий, като кайнакъ. Погледна само какъ здравата ядатъ!

Да, живавъ народъ сме! Въ обще ни свиешъ, но не можешъ чуупи! Отвѣрна доктора, като рече куртката и остана по риза. етска горещина, дяволъ да го е! За сега нѣма господжици въ на, мога да се стои по риза,

а къмъ Дупница горещо не горещо ще се навличъ куртката. Въ тия вагони човѣкъ може да се свари, като картофъ. За една хубостъ.

Изведнѣжъ трена спрѣ. Почувствува се, че стана нѣщо тревожно. Ний изкочихме отъвъ вагона.

Случило се бѣше неочаквано нащастие. Тренчето бѣше примѣзало на смъртъ единъ войникъ. Отрѣзало му бѣше двата крака и смѣчкало гърдитѣ. Войника е искалъ да скочи, но дяволъ сж нѣмалъ работа, закачва се торбата въ нѣквяво желѣзо на платформата, прѣпѣва се той и, между релситѣ!...

Ужасна картина!

Наѣрно бѣше отпускаръ. И защо му е трѣбвало да скача прѣди врѣме?

По-близо му било до село, ако скочалъ?

— Докторе, трѣбва най-строго да се прѣслѣдватъ тия, които се качватъ и слизатъ прѣди спирането на трена. Ето какво нещастие!

Доктора се усмихна тжжно.

— Трѣбва! Трѣбва! Но нали знаешъ, че главата на Бай Ганю не е отъ мекитѣ и че въ една вода не увира!...

Ний отминахме, като оставихме трупъ на смазания войникъ да чака слѣдвателя.

На слѣдующата, гѣра доктора ме бутнъ.

— Кзахъ ли ти, мой мили, че въ една вода не увира! Гледай!

Още трена не спрѣлъ, ний видѣхме познатата стара картина. Отъ вагонитѣ, като жаби, заснакаха войницитѣ и бързаха къмъ продавцитѣ на любеници и круши.

— Да, докторе, правъ си... Неприятно е, но така е — въ една вода не увира главата на Ганя!...

— Нече не увира, ами за смъртъта петъ пари не дава! свѣтливо се обади спирауа на възгонъ войникъ.

Лудъ Гедя.

ВѢСТНИКЪ НА ВТОРА АРМИЯ

Ръкописи и писма се изпращатъ чрезъ полковитѣ кореспонденти до Редакцията въ Шаба на 2. Армия.

ОБНОВЛЕНИЕ.

„И все пакъ, още никой не е разказалъ, какъ българина обича родната си въ боя.“

Прости, че твой синъ азъ, Родино, не разбирахъ
Въспѣтитѣ ти мжки отъ родния пѣвецъ;
И нищо родно, мило въ тебе не прозирахъ
Че съкашъ бѣхъ за тебе далеченъ чужденецъ.

Макаръ и кръвъ и плътъ на твой родъ, не знаехъ
Да любя и разбирамъ народътъ ти великъ;
Азъ съ твойтѣ мжки, майко, разблуденъ си играехъ,
Съ думитѣ на твой паметенъ езикъ.

Влетяя въвъ водовърта тѣй младъ на суетитѣ,
Забравихъ тази, която ме нѣкога роди;
Отъ тази, на която засукахъ отъ гърдитѣ,
Отъ нея азъ отхвърлихъ синонитѣ очи.

Водата кръвъ не става, кръвта вода не бива —
Разбрахъ грѣхътъ си тежъкъ въ паметнитѣ дни
И твой се синъ почувствува въ пѣсенята гръмлива
И въ подвигѣтъ, Родино, на твоитѣ орли.

Отъ всичко днесъ що става, хубаво разбирамъ,
Каква си ти за мене, какво съмъ азъ за тебъ;
Въвъ всѣко твое дѣло — единка тебъ прозирамъ,
Въвъ всѣка твоя дума, въвъ всѣко какъ хлѣбъ.

Прости, Родино, свидна, че блуденъ не разбирахъ
— Ни Тебъ, ни родътъ ти, — безимененъ герой,
И нищо родно, свое, въ тебе не прозирахъ,
Макаръ отъ люлка дѣтска да биятъ съмъ само твой...

Кирилъ Цанковъ.

ИКОНОМИЧЕСКАТА МОЩЬ НА СЪЮЗА.

Съглашението почна сътовната йна съ надежда, че побѣдата ще иде на негова страна. Ако на бойнѣтѣ полета не побѣди, то считаше сигурна побѣдата на икономическа почва. То блокира своитѣ промишленности, откъсна ги отъ досегашнитѣ имъ източници за черпане материали за своята индустрия, откъсна ги отъ пазаритѣ имъ, лиши ги отъ евтина и изобилна храна, управи тероръ на неутралнитѣ, които бѣха още въ размѣни отношения Германия и нейнитѣ съюзници; остана срдѣство неизползувано тази областъ, само и само да чели побѣдата, която на бойнитѣ театри, не му се подаде.

Съглашението и днесъ иска да пенсиратъ своитѣ многобройни полетения съ прѣимущества на икономическа почва. Прѣдказанията „за нѣтъ“, пълно изчерпване на бойнитѣ материали, „крайно изтоце-

ние и вътрѣшни незадоволства“ — и днесъ хранятъ въображението на нѣколко съглашенски политици.

Но при по-съвършенната политическа организация, по-прѣдвата кауза, по-голтмата привързаност и безграниченъ патриотизъмъ въ народитѣ отъ Съюза и въ областята на икономическитѣ срдѣства, първенството остава у тѣхъ.

Днесъ Германия стои прѣдъ 7-ия зѣмъ. Тя е заимствувала отъ своитѣ граждани до сега 60 милиарда марки; сегашния зѣмъ, който се открива на 19. септември т. г. и ще продължава до 18. октомври с. г. за 15 милиарда, 5% лихва и 8% емисия, само изучава противнитѣ на тази сръхчовѣшка и желѣзна държава за нейната мощь.

Германия съ собствения си трудъ, безъ чужда помощъ и при едно нечувано състезание, почти съ цѣля свѣтъ отбива неумолно ударитѣ

отъ вънъ и нанася съкрушителни побѣди. Тя посрѣща сама милиардитѣ разходи (около 100 милиона дневно), тя помага на своитѣ съюзници; тя е единствената воююща държава, която намира такава горѣща подкрѣпа и безкрайно довѣрие въ своитѣ членова. Само съ тѣзи качества на германеца може да се събератъ въ дългосрочни заеми нѣколко десетки милиарди, а и повече, ако това се наложи: едновременно съ разходитѣ, се творятъ и побѣждава.

Чрезъ дългосрочнитѣ и фондирани заеми, Германия поддържа своя париченъ пазаръ, не го смущава съ честитѣ наводнения на книжни цѣнности. Производството на Германия, при такава стабилност на финансираниѣ, плюс организацията на войната, увеличава още повече нейнитѣ икономически ресурси.

Прѣвишаване въ чуждия вносъ, както това става въ съглашенскитѣ страни, особено Русия и Италия; една зависимост на операциитѣ и вътрѣшния животъ отъ въшнитѣ производители; изчерпване на вътрѣшнитѣ парични срдѣства за посрѣщане на въшнитѣ задължения, а въ послѣдствие наводнение отъ книжни пари за посрѣщане държавнитѣ нужди, въ Германия нѣма.

Почти сжшо е положението и въ нейнитѣ съюзници. Австро-Унгария, въпрѣки много прѣдвиждане, че не може да устои съ своитѣ собствени сили, показа чудеса отъ жизнеспособност, отъ патриотизъмъ и народна солидарност. Всички досегашни разходи сж покрити съ собствени срдѣства. Народа твори самъ своето единство и щастие.

България и Турция, подпомогнати отъ своитѣ велики съюзници, водятъ борбата съ неподражаемо постоянство и смѣлост. Никѣдъ не сж се почувствуваха остри недомѣтъ отъ срдѣства за водене борбата.

А какво е въ съглашенскитѣ държави? Бунтове, революции, гладъ, често затваряне на границитѣ, финансови затруднения, чести кризи. Това сж все признаци на едно немощно състояние. Пораженията на бойнитѣ театри се сдѣдаватъ съ пораженията въ икономическия животъ на тѣзи страни, и обратно.

Ето цифри за това: Военнитѣ разходи на Русия до 1 октомври т. г. възлизатъ на около 50 милиарда марки. Срѣщу тази необходимостъ, Русия е успѣла да сключи, и то съ принуждение надъ баннитѣ и спестовнитѣ каси, дългосрочни заеми, само въ размѣръ на 24 милиарда марки; отъ заема на свободата се получиха около 3 милиарда; останалитѣ суми сж допъл-

нени отъ прѣкомѣрно издаване на книжни цѣнности, съ задължителенъ курсъ, аванси отъ съюзницитѣ срѣщу залози и голѣми унижения; при това голѣма частъ въ висащи дългове.

Националното производство на Русия далече не може да задоволи нуждитѣ на войната, особено по отношение на мунитии, оръдия, машини и др. подобни. Външния вносъ надминава нѣколкократно износа, който поради подводнитѣ, е крайно затрудненъ. Покупкитѣ въ странство сж прѣдизвикали изнискване златната наличностъ, вслѣствие на което издаденитѣ книжни цѣнности съ нищо не сж гарантирани и търпятъ едно страшно падание. Руската рубла е изгубила 67% отъ стойността си: вмѣсто 100 рубли въ Швейцария да се продаватъ за 267 лева, както въ мирно врѣме, сега за тѣхъ се получава само 62 франка!

Кредитътъ на Руската държава е извънредно намаленъ, поради лошото стопанско положение на страната, — пораженията и вътрѣшнитѣ неуредици още повече го влошаватъ. А нѣма изгледи, че това скоро ще се поправи. Русия днесъ съ свои собствени срдѣства не може да воюва нито денъ.

Външната помощъ отъ Англия и Америка я заставяватъ да служи на чужди цѣли, което е още по-

лошо. Нѣколко думи за Италия. Тази държава, която имаше цѣлущи финансии, когато стѣпи въ войната, днесъ по липса на срдѣства, е прѣдъ революция. Хранителни припаси, автотрѣби и мунитии, това що и по-звонява да воюва, иде отъ вънъ, но въ недостатъчно количество. Войната разстрои нейното стопанство; нейнитѣ пазари въ Германия и Балканъ прѣсѣкнахъ, а нови лесно не може да си създаде. Тя не може да издържи войната съ собствени срдѣства. Отъ изразходванитѣ 21.5 милиарда марки по войната, тя е можала да реализиратъ дългосрочни заеми само 5.5 милиарда марки и то съ голѣми лихви 5 1/2% и низки емисии 88 и 90 на сто (когато сегашния нѣмски заемъ е 58 на сто). Останѣта отъ разходитѣ е допълненъ отъ въшни подпомагане, летящи дългове и книжни цѣнности. Сиромашията въ страната е голѣма, недоврѣнето въ масата спрямо финансовата и военна мощь е още по-голтмо. Никой не вѣрва въ щастливия край на войната и не дава съ готовностъ своитѣ срдѣства, па и нѣма отъ кѣдъ да ги вземе, защото производството е недостатъчно.

Въстанията въ Турнио, Милано и

...не само главата на ефрейтора ...шла да се носи надъ митингът на Круша, а отсрещаният ...значително високъ, бияхъ все далечъ. Втори полкъ се повърна да взематъ нова посока и втори полкътъ се спрѣли въ отчаяние: не е възможно било да се мине рѣката по това мѣсто. Последни усилки направилъ тѣ. Понесли се изъ смеката рѣк: двѣ глави и прѣдполагатъ тѣ, че поне 300 м. ще минатъ докато да стигнатъ спасителния брѣгъ. Когато били въ срѣдъта на река, куршумъ пропичѣлъ надъ нѣ се забилъ въ водата.

Видѣха ни, несогласицихъ прошепна, прѣдвидѣлъ прѣзъ жѣби ефрейторътъ, но скоро се съзвель.

Прѣдъ насъ има три пѣтици, продължили той: да ни убиятъ, да се удавимъ въ рѣката и да бѣгаме и се спасимъ. Но плѣнници вече нѣма да бждемъ!

За щастие вторъ изстрѣлъ не посрѣдѣвалъ и нашиятъ успѣли да се добератъ до брѣга.

На срѣща имъ билъ постъ № 4, отъ ... български полкъ, където отавана били вземени всички мѣрки за залавяването на тия странни хора. Впрочемъ отъ толкова строги мѣрки нѣмало и нужда, защото „тия хора“ и тѣхъ съ четири очи гледали, въ ше да зърнатъ хубавитѣ ония малтеникави фуражки съ лъскавитѣ козирки, които година вече какъ нѣтъ се мѣркатъ въ въображението и за които чезнѣло юнашкото имъ сърце.

Когато въ 5 ч. сутринята доведоха при началника на авангарда тия нахлуени до ушитѣ българи, треперещи, боси (Струма бѣше завлѣкла обущата на едина), вкоченасали, но съ свѣтнали отъ радостъ очи, тѣ не знаеха на кое по-рано да се радватъ: да ли на буйния огънь, що прашѣше прѣдъ тѣхъ и нѣтъ сущеше дрехитѣ, или на богатата закуска, що имъ сложи подполковникъ Н., или на услужливостта на своитѣ другари. Тѣ се озъртаха на всички страни, разглеждаха поле и балкани, цѣлуваха българския пшениченъ хлѣбъ и се радваха като дѣца.

Ехъ, Боже, благодаря ти, втори пътъ се родихъ, думаше ефрейторътъ и се кръстѣше.

Редникъ Андреевъ.

Вий дѣлите хората на двѣ категории: едната отъ тѣхъ ви е ненавистна съ своето „охкане“, съ своето „разочарование“ и втората — това сж „силнитѣ“, „дрѣзкитѣ“, „жизнерадостнитѣ“!

Вий, на чело на тѣхъ, се произнаете: — „Елате при мене силни, дрѣзки и жизнерадостни, за да унищожимъ всички „разочаровани“, „слабуци“, „охкащи“ и „слаби“.

Това с красиво, грандиозно... безсловѣчно!

Има вий, „силнитѣ“, ще прѣзрѣтъ мудожника, който не е изрекалъ „последната си дума“, затова, той чувствува, че почва да ослѣпява. Нима неговата тѣга е за прѣдвѣстникъ?

Има вий, „жизнерадостнитѣ“, ще видятъ навидите слабия, у който сждатъ въпрѣки неговата воля, му е онова радостта на животата? ... Има вий, „могщитѣ“, ще унищожатъ потжалата въ ридания маймуна въ гроба на своето дѣте? ... Какъ мой, какъвъ ужасъ има въ прѣдвѣстничата, които изнася жи-

Но Круша.

(Изъ единъ заповѣдь по ... полкъ).

На 6-й септември т. г. бѣ заповѣдено да се изпатратъ отъ ... полкътъ полкъ нѣколко усиленни офицерски патрули по сѣвернитѣ склонове на Круша планина, които да нападатъ неприятелскитѣ прѣдни постове и да заловятъ въ плѣнъ неприятелски войници.

На 11-й прѣзъ ноцта заповѣдта е била доблѣстно изпълнена отъ два офицерски патрула, въ съставъ отъ 20 войника, подъ началството на подпоручикъ отъ 11-та рота Ярцева и офицерския кандидатъ отъ 3-а рота Станчева.

Патрулаътъ на подпоручикъ Ярцева бѣше изпатренъ по посока на Крушата височина между селата Соколово и Тодоропо, а този на оф. кандидатъ Станчева по посока на с. Соколово. Цѣлата бѣше схватката — залавяне въ плѣнъ неприятелски войници. Заповѣдено бѣ, обаче, да се дѣйствава скрито и отъ заседа, като патрулитѣ останатъ тамъ и прѣзъ деня. Заминването на патрулитѣ стана къмъ 8 часа слѣдъ пладнѣ и къмъ 12 часа, тѣ сж били вече по мѣстата си. Началницитѣ на патрулитѣ разпрѣдѣлили хората си на три поста и ядро изъ хрусталака, покрай пѣтеката, която иде отъ билото на Круша планина и слиза къмъ Крушата височина и покрай другата, пѣтека, която се отдѣля отъ Крушата височина и върви по източна посока за село Соколово. Така патрулитѣ стояли скрити и затаени въ хрусталака до настѣпането на деня.

Къмъ 10 ч. пр. пл., на 12 септември, единъ отъ патрулитѣ на подпоручикъ Ярцева заблѣзвалъ трима английски войници, които се спущали по пѣтеката отъ гористата чука къмъ Крушата височина и като стигнали на тази последната, единиятъ отъ тѣхъ поставилъ триножникъ, настанилъ планшета и почналъ да чертае, а останалитѣ двама, въоръжени войника, стояли отъ странитѣ му. Подпоручикъ Ярцевъ заповѣдалъ на крайнитѣ два поста да тръгнатъ изъ хрусталака и да оградятъ англичанитѣ.

Подиръ тѣзи постове тръгнали и 5—6 войника отъ патрула на офицерския кандидатъ Станчева. По този начинъ незаблѣзано сж били окръжени англичанитѣ и съ единъ

скакъ заловени отъ нашиятъ патрули и отвлечени въ горичката, въ сѣвероизточна посока. Трофеи: двѣ пушки, единъ триножникъ и единъ планшетъ съ топографическа карта на частъ отъ Круша планина. А най-важното е, че тѣзи плѣнници дадоха много цѣнни свѣдѣния за силитѣ и разположението на противника.

За отличнитѣ дѣйствиа на патрулитѣ и за тѣхната храбростъ, отъ името на Отечеството, командирътъ на полка е изказалъ своята сърдечна благодарностъ на началницитѣ на патрулитѣ — подпоручикъ Ярцевъ и оф. кандидатъ Станчевъ и на всички войници взели участие въ патрула. На войницитѣ отъ двата патрула е билъ разрѣшенъ и по 10 дневенъ домашенъ отпущекъ, взѣнъ отъ този, който имъ се слѣдва по право.

ПОЛОЖЕНИЕТО.

ВОЕННО

Западенъ воененъ театръ. — На крайбръжнето въ Фландрия артилерийска дѣйностъ съ промѣнчива сила. Частичнитѣ английски атаки къмъ Зонебеке сж отбити. Въ наводнената мѣстностъ на Изеръ германцитѣ сж заловили плѣнници-белгийци. Подъ Вердьонъ и на Мьоза незначителни схватки.

Германскитѣ авиатори, въ последнитѣ дни, отнѣво сж нападнали Лондонъ и нѣкои сѣла, по южното английско крайбръжние.

Источенъ воененъ театръ. — Сѣверно отъ Дайна, западно отъ Луцкъ и на Сбричъ — малко по-оживена дѣйностъ.

Италиянски воененъ театръ. — Въ южната частъ на платото Бензика — Хайлигенгайтъ се водятъ ожесточени боеве. Италиянитѣ сж отбити.

Македонски фронтъ. — Безпокоителенъ огънь по разни участъци отъ фронта; той бѣ малко по-силенъ по лѣвия брѣгъ на Вардара. Доста оживена аероплосна дѣйностъ по долината на Вардара и къмъ Бѣласица.

ПОЛИТИЧЕСКО.

Съобщаватъ отъ Петроградъ, че Керенски прѣдговарилъ съ болшевикитѣ, за да дойде до компромисъ, който да му позволи да изтѣгне капитулацията. Керенски сжко тѣй ималъ свѣзване съ Корниловъ въ общата главна квартира въ Могилевъ. Съвѣшанието продължило единъ часъ.

Въ изборитѣ за прѣдседател на Петроградския съвѣтъ, Троцки и другитѣ привърженици на Ленина получили 600 отъ хилядата гласа. Войничкиятъ съвѣтъ прочее е напълно подъ ржководството на болшевикитѣ.

Съобщаватъ отъ Петроградъ на агенцията Райтеръ, че вѣстницитѣ прѣдвали слухъ, какво Ленинъ се върналъ въ Петроградъ.

Искридивранитѣ ишли на Морелъ, водителя на пасифиститѣ въ Англия, който бѣше заворенъ за своята критика на принципа за „равновѣсието на силитѣ“, чийто принципъ е станалъ лозунгъ на Лойдъ Джорджа и другаритѣ му, прѣди нѣколко дни сж блестяла въ една отъ рѣчтѣ на Асманта. Последния е, види се, билъ принуденъ отъ нѣщо, да излезе и да кажи, че единъ дострѣнъ миръ не може да се наложи на побѣденитѣ отъ побѣдата и че цѣлѣта на мира трѣбва да бжде уредването на една международна система, въ която и малки и голѣми държави еднакво да сж сигурни за независимото си развитие.

Това трѣбва да се счита, като голѣма крачка къмъ мира.

Една Липолски радиотелеграма отъ 21.9 съдържа невѣрни съобщения досежно едно мнимо прѣдизвикателство отъ страна на Германия къмъ Русия, което прѣдизвикало руската мобилизация и войната. Радиотелеграмата твърди, че германския посланикъ въ Петроградъ графъ Порталесъ на 29.7 1914 г. врѣжилъ на Русия единъ форменъ ултиматумъ и завилъ: ако Русия не отиѣни всичкитѣ си мѣрки за мобилизацията и ако не признае германската хегемония, то войната е неизбѣжна. Радиотелеграмата отъ Лионъ прибавя, че тази постѣпка

То е така.

Азъ обичамъ морето въ буря! Азъ обичамъ морето, когато плачатъ развититѣ му вълни, увличани отъ новодошлата отзвѣдъ имъ могща вълна, възродени. Когато съ грозенъ шумъ, се хвърлятъ тѣ върху скалистия брѣгъ, върху своя упоритъ врагъ...

Въ това е цѣлия смисълъ на „Силнитѣ вълни!“ Тукъ е красотата на „могщитѣ вълни!“ Само въ това е животата на бурното и грозно море!...

Но какъ да се забравятъ слабитѣ, които не по своя вина сж слаби!

Ето всичко, което може да ви отговори моята развълнувана отъ писмото ви, душа.

3. Отъ него къмъ нея.

Денътъ се роди чистъ, като радостта. Въ въздуха пѣятъ невидими малки птички, загубени подъ небето — въ простора. Тѣхната пѣсенъ е тържественъ акордъ отъ вѣшето писмо.

Азъ слушамъ една отъ птичинитѣ. Тя пѣе:

— Азъ се издигнахъ високо надъ земята и оттамъ видѣхъ слънцето. Неговитѣ лъчи сж моята стихия, сиянието му е мойта пѣсенъ.

Азъ се издигнахъ високо надъ земята и оттамъ ви пращамъ приѣтъ отъ слънцето.

Вий стоите на сѣнка, вий сте прѣстанали да вѣрвате въ него.

Мрачни сѣнки пѣзятъ по вѣщата долина, между високи и мрачни скали отъ прѣдрасждѣци, и вий тжгувате, мрзтите животъ.

Азъ дълго вѣрѣе бѣхъ съ васъ, отблизо видѣхъ вашитѣ страдания и за това ви обикнахъ.

Но нѣщо ме повлече на горѣ. Птицигѣ не тжгуватъ! Тѣ търсятъ слънце! Тѣ вѣрватъ въ него!

Азъ хвъркнахъ отъ васъ прѣди зората.

Около ми се разтилаше мъгла. Съ зловѣщъ писъкъ ме плашеха черни, голѣми, страшни птици.

Азъ се изкачвахъ все по-горѣ и по-горѣ. И когато се качихъ високо, азъ видѣхъ какъ се роди слънцето... Въ ликуване и радостъ!

И азъ запѣхъ: — Да живѣе слънцето!... Да живѣе вѣтъ неговитѣ лъчи!... Да живѣе задушващата мъгла! Защото тя е прѣдвѣстникъ на слънцето. Да живѣятъ високитѣ върхове и глжбинитѣ на долинитѣ!... Защото тѣ извикватъ жаждата за слънце...

Тѣй пѣше птицата. А азъ, радостенъ, развълнуванъ, прѣпрочитяхъ писмото ви, и колкото повече го четѣхъ, толкова по-звѣнка чувяхъ пѣсенята на птицата.

Права е тая пѣсенъ. Морето се вълнува. Около насъ, въ грозенъ строй, се дигнали вълнитѣ, срѣщу „плачущитѣ“, „разбититѣ“ вълни и стихийно ги увличатъ въ нова борба.

И „разбититѣ“ вълни, съ надежда въ гърди, отиватъ „обновени“ въ новата борба и умираатъ въ славна смъртъ, смъртъта на прѣдалитѣ сж по своя живото.

А отзвѣдъ далече, до дѣ окоото вижда, идатъ нови, силни вълни.

Какъвъ просторъ!

на Германия била съдбоносна и показва съвсем ясно, че Германия прѣдизвикала войната и носи за това отговорността.

Съгласенскитѣ политики се чудятъ, какъ да излезатъ изъ това положение, което имъ създаде Имперсия Канцлеръ съ извънпакта си за тайнитѣ съгласенски договори, а най-вече процеса на Сухомлинова, който изтъква такива факти относно отговорността по войната.

НАУЧНИ

Цѣнността на живота.

Въ отговоръ на всички твърдения на пессимистическата мисль, понятието за цѣнността на живота може да се раздели на три събиреми: субективна цѣнност на живота, обективна цѣнност на живота и обществена стойност на човѣка.

Подъ субективна цѣнност на живота трѣбва да разбираме ародената жажда за животъ. Всеко човѣшко същество се стрѣми съ неукротимо любопитство къмъ чудесната загадка на живота. Макаръ слабо и немошно тѣлото, макаръ подавено отъ горестъ и отчаяние, въ него живѣе войственния духъ, който, подобно на старъ полкови конь, щомъ чуе тржбата, оживява подъ влиянието на гласа, жаждата, любовта и др. Съ други думи, субективната цѣнност на живота се свежда къмъ най-проснитѣ инстинкти, и, подобно на самитѣ инстинкти, това духовно свойство на нашата природа сме наслѣдили отъ нашитѣ прадѣди. Самата история на човѣчеството указва, че субективната цѣнност на живота е дѣйствителна и нѣма защо да не се прѣклонимъ прѣдъ свѣдѣтелството на този живъ и великъ паметникъ.

На субективната цѣнност на живота се противопоставя неговата обективна цѣнност, т. е. оная цѣнност, която се оправдава не отъ самия човѣкъ, а отъ другитѣ. Тази дѣйствителна цѣнност се покрива отъ една друга. Тѣй, обективната цѣнност на героя се твърди вкопана, тогава когато неговата субективна цѣнност е доведена до нулата.

Най-послѣ, послѣдния елементъ, който оправдава цѣнността на човѣшкия животъ, това е общественната стойност на човѣка. Тѣй както субективната цѣнност на живота се опира на индивидуалния инстинктъ, тѣй пѣкъ общественната стойност на човѣка най-тѣсно е свързана съ колективното, или, както обичатъ да го наричатъ, стадното чувство. Въ този случай, човѣкъ слабо чувствувва субективната стойност на своя животъ, т. е. слабо си стрѣми къмъ дѣятелностъ за себе си. Той чувствувва настоятелна потребность да свърже своето индивидуално съ обществото, да се слѣпва съ околнитѣ хора, да се развора въ общественната работа.

Човѣкъ може да бъде великъ, гениаленъ. Но до тогава, до като се чувствувва самотенъ, до-тогава той е осъденъ да стои на заточение въ изолиранитѣ недръ на своя духъ, до тогава неговата общественна стойност е равна на нула. Секретовата формула „познай себе си“ оправдава само субективната цѣнност на живота. Обществената стойност на човѣка има друго. Тя иска, щото той да не стои на сѣнка отъ слънцето на общия животъ, да не се занимава само съ себе си, а съ сво-

ятъ малкъ пламъкъ да гори въ общественния огнь и да дава поддръжка на другитѣ. Великъ е билъ огньъ, който е горѣлъ въ душата на Спиноза. Но свѣтлината на това ярко и затворено въ себе си слънце не е дошла до хората. Зтова зашто това е билъ самотникъ. И макаръ субективната цѣнност на неговия животъ да е била, безъ съмнѣние, грамадна, общественната стойност на тоя свѣтъл ентузиазистъ, тѣй много сторилъ за човѣшката мисль, е нищожна.

Въ сжщностъ всичката борба за съществуване, въ голѣмата си частъ, е борба за общественно положение. Ако и въ основата на това стрѣмление къмъ хората да лежи просто стадно чувство, то не трѣбва да се забравя, че въ това, именно, се изразява цѣлата наша общественна природа. И покорността къмъ общественното мнѣние, и честолюбие-то, и властолюбие-то, и симпатията къмъ ближния — всичко това сж атрибути все на това сжщо стадно чувство, и иматъ своята най-дълбока и скрита основа въ общественната стойност на човѣка. Унищожете общественната стойност на човѣка, — и той ще изгуби и честолюбие, и алтруизмъ, и съчувствие къмъ близкитѣ, — цѣлата си социална чувствителностъ. Съ други думи, прѣдънакъ ще стои едно лице съ изхабени социални инстинкти. А такива хора сж тягостъ на общественния животъ. И обществото, което има голѣмо количество отъ подобни еготи, е група отъ мъртви и бездушни прашинки.

Великъ остава въ борбитѣ толь, който е утвърдилъ въ духа си обективната цѣнност на живота, като е осъзналъ духовнитѣ блага, които ще му достави оная неговъ дѣятелностъ, която е побудена отъ тази утвърдена въ духа му цѣнностъ.

M.

Народна пѣсенъ.

Конь си яхамъ, коня аджамия
Дважъ отъ него азъ по-аджамия —
Азъ го карахъ, ту долу, ту горѣ,
Той ме кара на момини двори.

На прозори първо либе гледа;
Доклѣ либе навънъ да излезе,
Нейзината майка го спривара
И потихомъ ней отговаря:

„Излезъ, дъще, прѣдъ наштѣ
отвори,
Лудѣ Гедия на двори е слѣзаль,
Стара ужъ съмъ, но пакъ го аресахъ,
Млада да бѣхъ, бихъ го залюбила!“

— Мълчи, мале, няма онѣмяла
Онѣмяла, сяка ослѣпяла!
Юнакъ любя вече три години
На четвърта самъ го конь доведе.
Юнакъ знай си дѣка коня кара,
Конче знай си дѣка юнакъ води.

НАРОДНО СТОПАНСТВО.

Дървенитѣ въглища се обявяватъ прѣдметъ отъ първа необходимостъ.

Желѣзната тель съ дебелина 1 1/2, 2, 2 1/2, и 3 мм. е обявена за прѣдметъ отъ първа необходимостъ.

Ще бъде учредено отъ съюза на благотворителнитѣ дружества бюро за намиране работа на работоспособнитѣ членове отъ бѣлнитѣ войнати съветства.

Работодатели, които иматъ да получаватъ суми отъ държавата, ще плащатъ на работницитѣ си, споредъ закона за врѣмното положение на работницитѣ прѣвъ врѣме на войната.

Учете нѣмски.

1. Mutter, die Mutter (мутьр, ди мутьр) — майка, майката.
2. Това сжществително е отъ женски р. Имената отъ ж. р. не се измѣнятъ въ винителнѣ падежъ.
3. Ich sehe die Mütter (их зѣе ди мутьр) — виждамъ майката (вин. падежъ).
4. sechs, sieben, acht, neun, zehn (зекс, зйбен, ахт, пойн, цѣен) — шестъ, седемъ, осемъ, деветъ, десетъ.
5. Guten Tag! (гута таг) — добъръ денъ.

Смѣхории, анекдоти и въпроси.

Възкото отъ дамата на съюзника си.

Слѣдъ силно артилерийско сражение, единъ войникъ — сръбинъ слѣджда на бойната линия, че лежи единъ французки войникъ, на когото снарядъ е откъсналъ двата крака и той се моли за помощъ.

Сръбския войникъ, като съюзникъ, взема французина на гърба си и се отправя къмъ близкия прѣваръ, за да го занесе на прѣваръкъ.

Въ това врѣме сражението се засилва отново отъ наша страна и се случва така, че единъ снарядъ откъсналъ и главата на французина.

Сръбинътъ, безъ да забѣлжи това, занесъ французина въ пункта и самодозволено се усмихва да извършени подвигъ. Французитѣ лѣкари, обаче, като забѣлжали, че имъ се носи единъ трупъ безъ крака и глава, онудено запитали сръбския войни въ защо имъ го не из?

Сръбския войникъ, чакъ тогасъ се обърнелъ, та погледналь французина си колега, кѣгото донесаль на гръбъ, че е безъ глава и ядосано казалъ на французкитѣ лѣкари: „И ние сръбитѣ лѣжемъ, ама ние французитѣ сме погложени лѣнци и отъ нѣтъ. Гледайте го този лѣжещъ. Казъ ми, че е само безъ крака, и азъ се махнахъ да го нося до тукъ за прѣваръкъ, а пѣкъ той билъ и безъ глава.“

Върви Пино съ жарето си по единъ отъ тротуеритѣ на столицата. Единъ господинъ го срѣщъ и сръдито му казва: — Тукъ не е мѣсто да вървѣш жарета.

Пино му отвърналь — Е, па ти оти вървишь? И си заминаль.

При фотографъ.

— Азъ съвсемъ не приличамъ тукъ на себе си — изѣбала съ много грозно.

— Азъ бихъ могаль да ретуширамъ портрета и го направя красивъ, но тогава той съвсемъ не ма да прилича на оригинала, госпожице!

Въпросъ.

Двама сидѣли и ядѣли туй, нѣмали. Ако тѣ биха имали, което сж ядѣли, нѣмаше да биде туй, което сж били, като сж ядѣли туй което нѣмали. Кои сж тия двама и какво сж яли? (члхчлом или ипшшшш швешшш)

Кое е онова, което всички нѣмемъ и опѣкото на което се намира въ историята на гжскитѣ? —

ЗАДАЧИ.

Единъ селянинъ, като се връщаль отъ града, гдѣто ходилъ продалъ 3 кгр. масло, вървѣль пѣтя за село и си мисль: — Ехъ пари, пари! Какъ туй не се печелите!

Дяволътъ, като знаеаль, че селянина е много жаденъ за паре до моста на една рѣка, се измисль прѣдъ него и му рекль: — Слушай, байно, искашь да станишь много богатъ?

— Иса ли питане? отвърна селянинътъ.

— Ето нѣ! Дай да направимъ условие!

Ако минешъ моста, паритѣ ти то си взель за маслото, ще се вървятъ въ джеба ти. Ако се върнешъ обратно, паритѣ ти пакъ се удвѣятъ и т. н. Колкото да минешъ, паритѣ ти все ще се удвѣятъ.

Но това само при едно условие. Колкото пакти минешъ, пакти като ти се удвѣятъ паритѣ, ще давашъ по 64 лева. Това за мѣсяцъ е много изгодно.

Селянинътъ погледналь негѣтвено.

— Опитай, рѣкъль дяволътъ. Селянинътъ миналь моста, гдѣ паритѣ му се удвоили. Гледа въ вѣрва. Дава на дявола 64 лева. Втори пактъ минава, паритѣ му се удвояватъ. Дава на дявола 128 лева. Трети пактъ сжщото. Като минава четвърти пактъ и дава на дявола 64 лева, потърсва въ джѣба си и вижда, че нищо не остави въ него.

Пита се за колко лева е мѣсяцъ даватъ селянинътъ маслото и въ трети година е било това.

(рѣкаваз се умствено).

М.

М.

М.

М.

М.

М.

М.

М.

М.

М.

М.

М.

М.

М.

М.

М.